

Αλφα

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ

ΣΑΒΒΑΤΟ 6 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1996 • ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ • ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ 45 • ΕΤΟΣ 2ο • ΦΥΛΟ 49ο • ΔΡΑΧΜΕΣ 200

ΑΠΟ ΤΗΝ ΘΡΗΣΚΕΙΑ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ...

ΣΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΤΩΝ ΘΡΗΣΚΕΥΟΜΕΝΩΝ

Αν θέλουμε να εξακολουθούμε να αυτό-αποκαλούμαστε ελεύθεροι άνθρωποι πρέπει και να τολμάμε να λέμε την αλήθεια... Αν δεν θέλουμε να ανεχόμαστε το σύρσιμο στα λασπόνερα των φανατισμένων θρησκειών, πρέπει να κοιτά-

ξουμε την πραγματικότητα στα μάτια! Η βιομηχανική εφεύρεση των θρησκειών, από μέσο αποπροσανατολισμού της αληθινής διδασκαλίας του Χριστού, έγινε ένα μέσο στρατολόγησης εμπορίου ψυχών. Αυτός ο ψεύτικος και δόλιος θεσμός άμυνας

για τα έθνη, ήταν ακόμα πιο τραγικά, μια θρησκευτική κάστα εξουσίας και εκφοβισμού για την εκμετάλλευση της ανθρώπινης ψυχής.

Δεν είναι τυχαίο που η πανούκλα των θρησκειών αντιμετωπίζεται με τόση συμπάθεια από όλο το φάσμα της Ιεράς Συμμαχίας των ιδιοκτητών του παγκόσμιου πλούτου. Αυτές οι κάστες θρησκευτικών εξουσιών ήταν και είναι προορισμένες να ριχθούν ενάντια σ' αυτούς που θέλουν να ζήσουν ελεύθεροι, με αγάπη και δικαιοσύνη.

Η ανθρώπινη ιστορία αφθονεί από σταυροφορίες και θρησκευτικά εγκλήματα, αναγκαστικούς εκχριστιανισμούς, αφορισμούς, εικονομαχίες, σφαγές δήθεν αιρετικών καθώς και άλλα πολλά (θα τα αναφέρουμε αναλυτικότερα παρακάτω), που έλαβαν μέρος κατά το πέρασμα των αιώνων για την κυριαρχία και τις πρωτοκαθεδρίες. Πολλοί ήταν οι αυτοκράτορες και οι άρχοντες που καταδίωκαν και κατάσφαζαν αθώους που τους θεωρούσαν αιρετικούς ή που απειλούσαν και διατάρασσαν την θρησκεία και το θρησκευτικό σύστημα που είχε διαμορφωθεί και εξυπηρετούσε τις πολιτικές τους επιδιώξεις και συμφέροντα. Αυτός ο θρησκευτικός φανατισμός και η μισαλλοδοξία ορισμένων, είχε σαν στόχο να επιβάλουν τις προσωπικές τους ορέξεις για κυριαρχία στον λαό, υπερασπίζοντας τις παράδοξες φιλοδοξίες τους, μεταχειρίζοντας βίαια μέσα, διευρύνοντας και υποθάλποντας τα υπάρχοντα κοινωνικά προβλήματα.

Η ένωση της Εκκλησίας και του κράτους σ' όλες τις εποχές, θεωρούνταν από πολλούς μαθητές του Χριστού αντίθετη στη διδασκαλία του. Οποτεδήποτε η Εκκλησία είχε την δύναμη του κράτους κάτω από την εξουσία της, τη χρησιμοποίησε για τη βίαιη καταστολή όσων διαφοροποιούνταν από το σύστημά της ή αρνούνταν να συμμορφωθούν με τις απαιτήσεις της, και μεγάλα πλήθη, λόγω αδιαφορίας ή φόβου υποτάχθηκαν, τουλάχιστον εξωτερικά.

Υπήρχαν ωστόσο πάντα αυτοί που δεν ανέχονταν να τους επιβληθεί κάτι τέτοιο, αλλά αγωνίζονταν ν' ακολουθήσουν και να τηρήσουν την αρχική τους διδασκαλία και την διδαχή των αρχέγονων. Αυτοί ήταν συνεχώς υπό διωγμό. Η ιστορία των αιώνων μετά τον Αυτοκράτορα Κωνσταντίνο αποκαλύπτει την αύξηση σε κοσμικότητα και τη φιλοδοξία του κρατικού κλήρου, τόσο των Ανατολικών (Ορθόδοξων) όσο και των Δυτικών Καθολικών εκκλησιών, μέχρι το σημείο να απαιτήσουν ολοκληρωτική κυριαρχία πάνω στα αγαθά και τις συνειδήσεις του ανθρώπινου γένους, χρησιμοποιώντας βία και δόλο χωρίς όρια. Επίσης η ιστορία αποκαλύπτει τμήματα εδώ και εκεί από το μονοπάτι των διωγμών που βάδισαν αναρίθμητοι πιστοί, οι οποίοι σε όλες τις εποχές και σε διάφορους τόπους, υπέφεραν τα πάντα στα χέρια της

κρατούσας εκκλησίας, επειδή δεν ήθελαν να απαρνηθούν τη πίστη τους.

Οι αληθινές ιστορίες αυτών των πρώτων χριστιανών έχουν εξαφανιστεί όσο ήταν δυνατό, τα γραπτά τους καταστράφηκαν ανάλογα με το απόλυτο μέτρο της εξουσίας που είχαν οι διώκτες τους. Όχι μόνο αυτό, αλλά οι ιστορίες τους έχουν γραφτεί από εκείνους που ήθελαν να δημιουργήσουν τις χειρότερες εντυπώσεις γι' αυτούς, ώστε να δικαιώσουν τις δικές τους βαναυσότητες. Έτσι λοιπόν, αναφέρονται ως αιρετικοί και τους αποδίδονται διδασκαλίες που οι ίδιοι απέρριπταν. Τους αποκαλούν αιρετικούς ή σχισματικούς (σέκτες) και τους αποδίδουν ονόματα που δεν αποδέχονταν. Συνήθως αποκαλούσαν τους εαυτούς τους χριστιανούς (αν και αυτός ο τίτλος πολύ λίγο χρησιμοποιήθηκε από τους ίδιους τους πιστούς πριν από τα μέσα του δεύτερου αιώνα, για το λόγο ότι είχε κάποια δόση ειρωνείας επάνω του και τους αποκάλεσαν οι κάτοικοι της Αντιόχειας, περισσότερο για να τους κατηγορήσουν σαν οπαδούς του Ιησού) ή αδελφούς, αλλά οι άλλοι τους έδιναν πολυάριθμα ονόματα, για να δημιουργήσουν την εντύπωση ότι εκπροσωπούσαν πολλές νέες, παράξενες και ασύνδετες μεταξύ τους αιρέσεις και τους χαρακτηρίζαν με υβριστικά επίθετα, για να τους εκθέσουν ως ανυπόληπτους. Είναι λοιπόν δύσκολο γι' αυτούς τους λόγους ν' ανι-

συνέχεια στη σελίδα 4

Σένγκεν: μονοπώλιο της έννομης βίας

Ο ΕΙΚΟΣΤΟΣ ΑΙΩΝΑΣ -ο αιώνας του ολέθρου και των διαψευσμένων ελπίδων- τελειώνει με έναν τεράστιο θρίαμβο του νεοφιλελευθερισμού, δηλαδή της ασύδοτης καπιταλιστικής εκμετάλλευσης και κρατικής βίας. Θρίαμβος πολιτικοδιπλωματικός που απορρέει από την κατάρρευση των μολοσεβικών καθεστώτων και της μετεξέλιξης της εκεί γραφειοκρατικής ελίτ σε αστική τάξη. Ο καπιταλισμός είναι ο μόνος κυρίαρχος στο παγκόσμιο γίγνεσθαι. Θρίαμβος όμως και πολιτικοϊδεολογικός που προκλήθηκε από τη ραγδαία υποχώρηση του αντιεκμεταλλευτικού-αντιεραρχικού κινήματος. Ο καπιταλισμός πλέον θεωρείται ως το μόνο πολιτιστικό, οικονομικό και πολιτικό σύστημα που μπορεί να υπάρξει, μηχανισμός σύμφυτος με την ανθρώπινη ύπαρξη. Αυτός ο θρίαμβος του νεοφιλελευθερισμού μεταβάλλει άρδην το κοινωνικό σκηνικό. Τα δικαιώματα και οι ελευθερίες των ασθενέστερων οικονομικά και πιο καταπιεσμένων πολιτικά κοινωνικών στρωμάτων δέχονται ανηλεή επίθεση. Η ανεργία

εκτινάσσεται στα ύψη. Οι εργασιακές σχέσεις ελαστικοποιούνται -περιορισμός συνδικαλιστικών ελευθεριών, υποαπασχόληση. Οι κοινωνικές παροχές και η κοινωνική ασφάλιση κουρελιάζονται. Με δυο λόγια το κοινωνικό εισόδημα αναδιανέμεται προς όφελος των ισχυρότερων και μεγάλα κοινωνικά τμήματα οδηγούνται στην εξαθλίωση.

Επιπλέον η μικρομεσαία ιδιοκτησία ανίκανη να ανταπεξέλθει στον ανταγωνισμό του μεγάλου κεφαλαίου, χάνεται. Οι μικρομεσαίοι προλεταριοποιούνται.

Ακόμα, η παραγωγική διαδικασία μεταβάλλεται. Παλιότερες παραγωγικές μονάδες αποσαθρώνονται. Η πληροφορική, οι τηλεπικοινωνίες και οι υπηρεσίες γνωρίζουν τρομακτική άνθιση.

Τέλος το κεφάλαιο διεθνοποιείται όσο ποτέ στο παρελθόν. Οι μεγάλες επιχειρήσεις είναι πολυεθνικές τόσο ως προς την ιδιοκτησία τους, όσο και ως προς τις αγορές τους. Τα προστατευτικά μέτρα των εθνικών κρατών προς όφελος της εγχώριας παραγωγής, αίρονται. Νέες χώρες

-οι πρώην μολοσεβικές και αυτές του τρίτου κόσμου- εντάσσονται στον παγκόσμιο καπιταλιστικό καταμερισμό εργασίας. Μέσα σε αυτά τα πλαίσια της διεθνοποιημένης οικονομίας, το εθνικό κράτος αδυνατεί να παίξει το ρόλο που έπαιζε στο παρελθόν.

Δε μπορεί να χρησιμεύσει ως στρατηγικός μοχλός ανάπτυξης της οικονομίας αφού κρίνεται ως δυσλειτουργικό και αντιπαραγωγικό.

Δε μπορεί να χρησιμεύσει ως προστάτης της εθνικής οικονομίας, αφού η οικονομία είναι διεθνοποιημένη και τα μεγάλα συμφέροντα δεν είναι στενά εθνικά αλλά ευρύτερα.

Δε μπορεί να χρησιμεύσει ως παραγωγός της ιδεολογίας της κυριαρχίας αφού το σύμφυτο με τη γένεση κι ενηλικίωση του εθνικού ιδεολόγημα δεν ανταποκρίνεται στη νέα πραγματικότητα. Η κοινωνία δεν πρέπει να υποταχθεί πλέον στην εθνική ελίτ, αλλά στα διεθνικά διευθυντήρια.

Συνέχεια στη σελίδα 5

ΒΡΕΤΑΝΙΑ

Ο μεγάλος αδελφός μας βλέπει

Το 1984 δεν είναι μυθιστόρημα. 14.000 κάμερες ελέγχουν καθημερινά τους κατοίκους, ενώ η ιδιωτική πρωτοβουλία εκδίδει βιντεοκασέτες με σκηνές παρακολούθησεων, προς τέρψιν του φιλοθεάμονος κοινού...

Σελ. 6

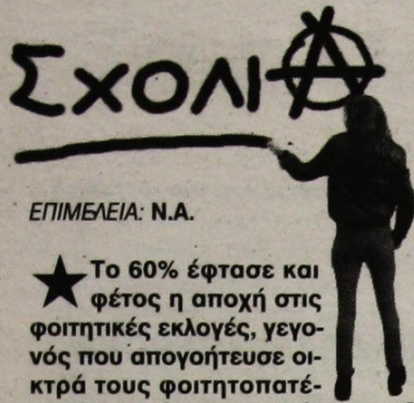
ΓΙΑΝΝΗΣ ΤΑΜΤΑΚΟΣ

Για το αλληλοφάγωμα των κρατών - εθνών

Μια κατάθεση για τις ελληνο-τούρκικες σχέσεις από τον άνθρωπο που αποτελεί την ζωντανή ιστορία ενός κινήματος, που παρά τις αντιξοότητες δεν σκύβει το κεφάλι.

Σελ. 8

Το επόμενο Σάββατο 13 του μήνα, δεν θα εκδοθεί η εφημερίδα (ευκαιρία για λίγη ξεκούραση). Το ΑΛΦΑ θα ξανακυκλοφορήσει το Σάββατο 20 Απριλίου.

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ: Ν.Α.

★ Το 60% έφτασε και φέτος η αποχή στις φοιτητικές εκλογές, γεγονός που απογοήτευσε οικτρά τους φοιτητοπατέρες που ανέλαβαν να δώσουν λύση στα αδιέξοδα του πανεπιστημιακού χώρου. Άντε και του χρόνου 100% παιδιά.

★ Η ΔΑΠ πάντως φέτος εμφανίστηκε πολύ ριζοσπαστική και ακτιβίστρια. Έσπαγε λέει κάλπες έξω από τις αίθουσες με αποτέλεσμα να ματαιωθούν οι εκλογές σε κάποιο τμήμα. Μήπως τάσσονται και αυτοί ενάντια στο εκλογικό σύστημα και δεν το ξέρουν.

★ Ο υπουργός εσωτερικών της Τουρκίας ζήτησε συγγνώμη από τους δημοσιογράφους που εισέσπραξαν μερικές γκλομπιές σε πορεία φοιτητών που διαλύθηκε βίαια από την αστυνομία. Μάλλον θα τους πέρασαν για φοιτητές είπε...

★ Καλά να φάνε ξύλο οι φοιτητές, αλλά όχι και οι δημοσιογράφοι και να στρέψουν την κοινή γνώμη εναντίον της αστυνομίας.

★ Σπογγώδης εγκεφαλοπάθεια από τρελές αγελάδες, σαλμονέλα από κοτόπουλα, καρκίνος από δηλητηριασμένα από φυτοφάρμακα λαχανικά ή από ρύπανση κάθε μορφής. Απ' όλα έχει ο μπαξές. Αυτό σημαίνει άλλωστε ελεύθερη αγορά...

★ Τρελά πανηγύρια πανελληνία για την εθνική ποδοσφαιρική νίκη. Πράσινες και γαλανόλευκες σημαιούλες να κυματίζουν περήφανα και κραυγές εθνικής υστερίας ("Ελλάδα-Ελλάδα μου"). Αυτά κατά τη διάρκεια της νύχτας... Κατά τη διάρκεια της μέρας το τοπίο αλλάζει: τα ΜΑΤ να χτυπιούνται με τους κτηνοτρόφους, κάποιοι να ζητούν το δικαίωμα στη στέγη και την ηλεκτροδότηση που τους στερεί η Ελλάδα μας.

★ Τι περιποιήσεις της προσέφερε για άλλη μια φορά η αστυνομία σε κάποιον που θεώρησε ύποπτο για διασυνδέσεις με δραπετές από τις φυλακές Κerkiras. Ο άτυχος άνθρωπος διακομίστηκε σε κωματώδη κατάσταση στο νοσοκομείο και κρατείται έως ότου να ομολογήσει την "ενοχή" του.

★ Ευχόμαστε χρόνια πολλά και ευτυχισμένα στον Καγκελάριο Κολ που έχει τα γενέθλια του, παρόλο που δεν μας κάλεσε στη δεξίωση του και του αφιερώσουμε ένα τραγούδι γνωστού αγγλικού συγκροτήματος: "I wish you an unhappy birthday and I hope you die soon".

Ασφαλίτικα σενάρια περί εμπρησμών...

ΣΤΙΣ 28/3/96, τρεις σύντροφοι δραστηριοποιημένοι στο χώρο των αναρχικών, οι Ν. Ραγκούσης, Π. Σαφάρης και Κ. Σταθάκης έκαναν μια συνηθισμένη βραδινή βόλτα κάπου στο Μαρούσι. Είχαν την ατυχία να δεχτούν εξακρίβωση στοιχείων απ' τα όργανα του κράτους. Η τροπή που πήρε η ιστορία ήταν τραγική. Ύστερα από έρευνα που έγινε στο τζιπάκι του Ν. Ραγκούση, βρέθηκαν τα εξής "συνταρακτικά ευρήματα" που, σε συνδυασμό με τη σύλληψή τους στο Πολύτεχνείο, ξύπνησαν τα "λαγωνικά" του Α.Τ. Αμάρουσιου και τα ασφαλίτικα σενάρια περί εμπρησμών και εμπρησμών. Ένα μπουκαλάκι βενζίνη, ένα σφυράκι, κι ένα γκαζάκι, τους κατέταξε αμέσως στην κατηγορία των "επικινδύνων τρομοκρατών". Οδηγήθηκαν στο κτίριο

της Γενικής Ασφάλειας, όπου η παρουσία τους στους κοινωνικούς αγώνες ήταν το κύριο ενοχοποιητικό στοιχείο για τους τρεις νέους. Μοναδικοί στην κατασκευή σεναρίων και ενόχων, οι αντιπρομοκρατικάριοι, τους συνέδεσαν με 17 εμπρησμούς, χέρι - χέρι με τα κοράκια των Μ.Μ.Ε., που φάνηκαν για άλλη μια φορά αξία στο ρόλο της παραπληροφόρησης της κοινωνίας.

Τα παιδιά βαπτίστηκαν "τρομοκράτες" άκρως επικίνδυνοι και υπαίτιοι για δεκάδες εμπρησμούς. Απομονωμένοι στα κρατητήρια της ανασφάλειας, άρχισαν να δέχονται πιέσεις, τις γνωστές μεθόδους της αστυνομίας, σωματική και ψυχολογική βία, για την απόσπαση ομολογιών για τα "εγκλήματα", που δεν είχαν κάνει. Ο ένας κρατούμενος Κ. Σταθάκης, έπεσε στην παγίδα, πιε-

ζόμενος σωματικά και ψυχολογικά, και ομολόγησε αυτά που ήθελαν οι μπάτσοι. Έτσι, με συνοπτικές διαδικασίες, με ανύπαρκτα ευρήματα και στοιχεία ικανά να στοιχειοθετήσουν την κατηγορία, με μία αναληθή ομολογία που πάρθηκε με τη βία -φυσικά μετά ανακαλέστηκε- οι τρεις κρατούμενοι ενοχοποιήθηκαν για τους δύο εμπρησμούς του Αμάρουσιου στις 28/3.

Η αστυνομία, φυσικά, θα ακολουθήσει άλλη μια συνηθισμένη τακτική και ενδέχεται να πέσουν κι άλλες κατηγορίες. Με λίγα λόγια, οι τρεις νέοι έπρεπε να πληρώσουν για τη συμμετοχή τους στην εξέγερση του Πολυτεχνείου του '95 και για την κοινωνική αλληλεγγύη που προσέφεραν στους κολασμένους του Κορυδαλλού και σε κάθε αγωνιζόμενο άνθρωπο. Έπρεπε να

πληρώσουν γιατί αντιστέκονταν στην κοινωνία της ανελευθερίας και της ανισότητας. Η ευκαιρία βρέθηκε. Μία ακόμα σκευωρία τους έστειλε στην κόλαση του Σωφρονιστικού Καταστήματος Ανηλίκων. Αυτό το έργο το έχουμε ξαναδεί. Η φυλάκιση των τεσσάρων της Ηλιούπολης, η υπόθεση του Δ. Χριστοφίδη, που βρίσκεται συνεχώς στο στόχαστρο της Ασφάλειας, βασίστηκαν και στηρίχτηκαν σε ψευδείς καταθέσεις και ομολογίες και ανώνυμα τηλεφωνήματα για εμπρησμούς. Το κράτος θέλει να ποινικοποιήσει και να εξοντώσει τον αναρχικό χώρο, που βρίσκεται στην πρώτη γραμμή της αντίστασης. Ας μη μένουμε θεατές.

Γ.Κ.
ΑΘΗΝΑ

ΔΕΛΤΙΟ ΤΥΠΟΥ ΤΗΣ ΔΙΕΘΝΟΥΣ ΑΜΝΗΣΤΕΙΑΣ

ΑΤΛΑΝΤΑ '96: ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΙ ΣΤΗ ΣΚΙΑ ΤΩΝ ΕΚΤΕΛΕΣΕΩΝ

Στην Ατλάντα, πρωτεύουσα της πολιτείας της Γεωργίας των ΗΠΑ, οργανώνεται εφέτος η Ολυμπιάδα, όμως η πολιτεία αυτή, που φιλοδοξεί να εκφράσει παγκόσμια το ολυμπιακό πνεύμα, έρχεται 5η σε αριθμό εκτελέσεων στις ΗΠΑ.

Η Διεθνής Αμνηστία παίρνει θέση κατά της θανατικής ποινής, θεωρώντας την ως την έσχατη μορφή απάνθρωπης και ταπεινωτικής μεταχείρισης, τόσο για εκείνους που την υφίστανται όσο και για τους υπόλοιπους που εμπλέκονται σ' αυτήν, ιδιαίτερα τους γιατρούς που σύμφωνα με το νόμο του Ιπποκράτη δεσμεύονται να προσφυλάσσουν την ανθρώπινη ζωή. Ακόμα, η θανατική ποινή είναι αναποτελεσματική επειδή ποτέ και πουθενά, ιδιαίτερα δε στις ΗΠΑ, δεν αναχαιτίσει την εγκληματικότητα.

Στις ΗΠΑ ειδικότερα, η χρήση της θανατικής ποινής αποτελεί δείγμα και εργαλείο φυλετικής διάκρισης, επειδή εφαρμόζεται κυρίως στις οικονομικά ασθενέστερες τάξεις, τις μειονότητες και τους μεταναστές.

Συγκεκριμένα, σύμφωνα με στοιχεία της Διεθνούς Αμνηστίας, ο αριθμός των θανατοποινιτών το 1995 έσπασε το φράγμα των 3000. Από αυτούς εκτελέστηκαν 56, αριθμός που επίσης αποτελεί ρεκόρ.

Από τους εκτελεσθέντες:

- ◆ 69% είχαν καταδικαστεί για φόνους λευκών, αν και οι φόνοι λευκών και μαύρων είναι περίπου ισοάριθμοι.
- ◆ 46% ανήκαν σε εθνικές μειονότητες.

Για τους 526 καταληψίες του Πολυτεχνείου έχει ανοιχτεί από συντρόφους λογαριασμός ενίσχυσης, όχι μόνο για τα έξοδα των δικών που έρχονται (και που θα διαρκέσουν μέχρι τον Μάιο), αλλά και για εγυήσεις σε τυχόν καταδίκες. Ο αριθμός του λογαριασμού είναι στην Εθνική Τράπεζα, 068-747974-31.

- ◆ Πολλοί από τους εκτελεσθέντες δεν είχαν τους πόρους να πληρώσουν δικηγόρο. Έτσι, η υπεράσπιση των κρατούμενων από αυτεπάγγελτα διορισμένους δικηγόρους ήταν ανεπαρκής. Διαπιστώθηκε μάλιστα ότι σε μια περίπτωση ο συνήγορος υπεράσπισης... κοιμόταν κατά τη διάρκεια της δίκες.
- ◆ Τουλάχιστον 20% απ' τους εκτελεσθέντες ήταν ψυχασθενείς ή πνευματικά καθυστερημένοι, χωρίς οι συνήγοροι τους να το κάνουν γνωστό στο δικαστήριο.

Πέρα από τη ρατσιστική χρήση της θανατικής ποινής, πρέπει να αναφερθεί ότι οι ΗΠΑ είναι μια από τις 5 μόνο χώρες στον κόσμο που έχει εκτελέσει ανθρώπους για εγκλήματα που διέπραξαν σε ηλικία κάτω των 18 ετών. Οι υπόλοιπες 4 χώρες είναι: Ιράν, Πακιστάν, Σαουδική Αραβία, Υεμένη.

Και το τραγικότερο: 350 από τις θανατικές καταδίκες στις ΗΠΑ, μέχρι το 1985, αποδείχτηκε ότι επιβλήθηκαν σε αθώους. Μερικοί ξέφυγαν την εκτέλεση την τελευταία στιγμή, αλλά 23 θανατώθηκαν.

Σήμερα περισσότερες από τις μισές χώρες του κόσμου έχουν καταργήσει, με νομοθεσία ή στην πράξη, τη θανατική ποινή. Η κατάρ-

γηση της προβλέπεται από τις εξής διεθνείς συμβάσεις:

- Δεύτερο Πρωτόκολλο της Διεθνούς Συνθήκης για τα Ατομικά και Πολιτικά Δικαιώματα.
- Εκτο Πρωτόκολλο της Ευρωπαϊκής Συνθήκης για τα Ανθρώπινα Δικαιώματα.
- Πρωτόκολλο της Συνθήκης Αμερικανικών Χωρών για τα Ανθρώπινα Δικαιώματα.

Η Διεθνής Αμνηστία καλεί τους Έλληνες πολίτες να ενώσουν τη φωνή τους στην παγκόσμια εκστρατεία

της για την κατάργηση της θανατικής ποινής στις ΗΠΑ, ως ασυμβίβαστης και με το Ολυμπιακό πνεύμα, υπογράφοντας το σχετικό κείμενο που κυκλοφορεί. Οι υπογραφές πολιτών από όλο τον κόσμο θα επιδοθούν από τη Διεθνή Αμνηστία την ημέρα έναρξης των αγώνων, οπότε και θα κορυφωθεί σειρά δράσεων της Δ.Α. στην πολιτεία της Γεωργίας.

Για επικοινωνία με τη Διεθνή Αμνηστία υπάρχει το τηλέφωνο 3600628

★ Το ημερολόγιο του ΑΛΦΑ, η μπροσούρα του Lusmore, η συλλογή φωτογραφιών και κειμένων της Πρωτοβουλίας Αλληλεγγύης στον Αγώνα των Ζαπατίστας, η μπροσούρα για τη συνθήκη Σένγκεν, καθώς και το Δελτίο Αντιπληροφόρησης Tierra y Libertad διατίθενται σε κεντρικά βιβλιοπωλεία σε Αθήνα και Θεσσαλονίκη, στο βιβλιοπωλείο της Villa Barβαρα (Κρίστου 7, πλ. Κουλέ Καφέ, Θεσσαλονίκη), στο Αυτόνομο Στέκι Καβάλας (Φιλίππου 46), στο Κοινωνικό Κέντρο Πάτρας (Τσαμαδού 38). Στέλνονται και ταχυδρομικά -με αντικαταβολή- με ένα τηλεφώνημα στα γραφεία του ΑΛΦΑ (Τετάρτη και Πέμπτη βράδυ στο 6458112).

ΠΑΛΙΑ ΦΥΛΛΑ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΣΤΑ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΑ "ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΤΥΠΟΣ" (Τηλ: 38.02.040), "ΔΙΕΘΝΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ" (Τηλ: 36.08.635) ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ, ΣΤΟ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ ΤΗΣ VILLA BARBARA (Κρίστου 7, πλ. Κουλέ Καφέ, Άνω Πόλη) ΣΤΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ ΚΑΘΩΣ ΚΑΙ ΣΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ. ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΕΙΝΑΙ ΑΝΟΙΧΤΑ ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ 7.00-10.00μμ. ΓΙΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΕΝΙΣΧΥΣΗ ΥΠΑΡΧΕΙ Ο ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΣ 118/343601-22 ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΑΣ

Το παράλογο του κυνισμού

1.

Σε μια εποχή όπου οι άνθρωποι παντού εξαπατούνται από τα ψέματα και τις καταστροφές που παρουσιάζονται από τα media, την ίδια στιγμή βρίσκουμε τον καθένα να υπερασπίζεται τον κυνισμό του -της αυτοαναγορευόμενης αναγνώρισης του τι "πραγματικά" συμβαίνει.

Ο κυνισμός αγγίζει κάθε γωνία της κοινωνίας. Διαποτίζοντας τις συζητήσεις τους για πολιτική ή για την προσωπική ζωή, όλοι υποχρεώνονται να δώσουν την εντύπωση ότι "εμείς ξέρουμε" τι παιχνίδια παίζονται, τι σκοπό έχουν "πραγματικά" οι πολιτικοί... "Κανείς δεν θα μου κλείσει τα μάτια".

Ο κυνισμός είναι ένα αστείο... Όλοι ενθαρρυνόμαστε να γελάσουμε για το πόσο άθλια και διεφθαρμένη είναι η κατάσταση. Επιβεβλημένες πολεμικές δεν ενθαρρύνουν παρά την αυτοϊκανοποίηση. Δεν είναι παρά μια σιωπηρή συμφωνία ώστε να αποφύγουμε κάθε σοβαρή εξέταση, κι ως τέτοια είναι απάτη.

Δεχόμενοι τον κυνισμό σαν αναγκαία επιλογή, αναγνωρίζουμε του εαυτούς μας σαν θύματα. Καλουπώνοντας την αναγνώριση της καταπίεσης μέσα στην αποδοχή των "δεδομένων της ζωής", απαλλασσόμαστε

Την Παρασκευή 19/4 δικάζονται στα δικαστήρια της Ευελπίδων οι καταληψίες της Villa Amalia. Υπενθυμίζουμε ότι η δίκη αφορά την γνωστή υπόθεση με τις προληπτικές συλλήψεις στις 17/11 του 1994. Η παρουσία όλων μας είναι απαραίτητη.

από την ευθύνη -διακηρύσσοντας ότι το παιχνίδι είναι σικέ σαν λόγο για να συνεχίσουμε να παίζουμε!

Φυσικά, υπάρχουν αρκετοί κοινωνικοί λόγοι γι' αυτήν την κυνική συνείδηση, αλλά αυτό δεν την καθιστά ορθή. Όπως και για το ότι υπάρχουν πραγματικά αρκετοί λόγοι για την άνοδο του νεοαρισμού μεταξύ των προλεταρίων, που αρπάζονται από την πιο απλή λύση που τους προσφέρεται. Αλλά η φτώχεια δεν δικαιώνει τον φασισμό -ποτέ δεν τον δικαίωσε. Οι αιτίες της πίστης δεν τον δικαιώνουν. Είναι οι συγκυρίες της πίστης που έχουν τελικά σημασία.

Στην καθημερινή κουλτούρα, ο κυνισμός έχει τον χαρακτήρα μιας κενούς αντιπαράστασης, που εξασθενεί την θέληση για αντίσταση ή ακόμη κι αγώνα. Ο εχθρός έχει μετασημασιστεί σε κάτι παγκοσμίως ανέγγιχτο παρά σε κάτι συγκεκριμένο. Οι "ξερόλες" έχουν αντικαταστήσει την αντίληψη μιας παντοδύναμης, πα-

νταχού παρούσας καταπίεσης ώστε να μασκαρέψουν τον δικό τους φόβο. Αν πραγματικά γνωρίζαμε όσα θα 'πρεπε να ξέρουμε, γνωρίζαμε πώς λειτουργεί ο κόσμος και πού να ρίξουμε τις ευθύνες για την ανεπιθύμητη υπακοή μας, τότε δεν θα ήμασταν στα χάλια που βρίσκμαστε. Η επανάσταση θα ξεπερνούσε το μεγαλύτερο της πρόβλημα, αυτό το εμπόδιο, όμως, έχει τεθεί επιδέξια από τον ίδιο κυνισμό.

2.

Ο κυνισμός είναι παράδοση, μια συμφωνία μη άσκησης της ελευθέρης θέλησης. Καταργεί την πιθανότητα απόδρασης απ' ό,τι είναι ανυπόφορο, θυσιάζοντας την ελπίδα - "Que sera, sera" ["Ό,τι είναι να γίνει, ας γίνει"].

Με τις στάσεις και την γλώσσα του κυνισμού προσποιούμαστε ότι έχουμε πετύχει τα πάντα, ότι γνωρίζουμε στ' αλήθεια την κατάσταση. Πολλοί από εμάς θα προτιμούσαν εξαιρετικά απεγνωσμένα πράγματα, παρά να αντιμετωπίσουμε την πιθανότητα να μην έχουμε ιδέα για το τι μας γίνεται.

Ο κυνικός είναι ο ηττοπαθής που έχει εντοχίσει τον εαυτό του μέσα σ' ένα τύμβο δικαιολογιών, πρόθυμα ξεχνώντας ότι κάποτε υπήρξε ελπίδα κι ότι έχει επιλέξει να ξεχνά.

Ο κυνικός είναι κάποιος που δεν θέλει να ενοχληθεί από την γνώση και τις δυνατότητες της πραγματικότητας και είναι πρόθυμος να θαφτεί ζωντανός από τον φόβο της ανακάλυψης ότι είναι το θύμα μια εξευτελιστικής απάτης.

Ο κυνισμός είναι η εξωστρεφής μορφή της αυτοκτονίας. Αρνείται ότι ο κόσμος μπορεί ν' αλλάξει.

3.

Ο κυνισμός παίρνει κάθε μορφή και μέγεθος. Από την αλαζονεία των δημοσιογράφων μέχρι την κούραση των ιδεαλιστών που εγκατέλειψαν τις ιδέες τους, πολύ κουρασμένων για να ξαναθυμηθούν τα σφάλματά τους και ότι απλά πήραν στραβά κάποια πράγματα.

Είναι η θρησκεία της καθημερινής ζωής - "Γίνε ρεαλιστής, ζήτα το αναπόφευκτο". Ο κυνισμός ακόμη κι όταν δεν υποδεικνύει πώς θα 'πρεπε να ζουν οι άνθρωποι, εμποδίζει τους ανθρώπους να κάνουν πράγματα που αλλιώς ίσως προτιθόνταν να κάνουν. Προβάνει σε αποκλεισμούς, ανακηρύσσει τις μάχες χαμένες πριν έρθουν σε επαφή οι δυνάμεις. Εξαγγέλλει ότι τα αποφασιστικά θέματα δεν έχουν σημασία. Μας απο-ηθοποιεί ύπουλα με πολλούς τρόπους, χαλαρώνοντας την επιθυμία για δράση.

Οι κοινωνικές συνθήκες του κυνισμού μπορούν να βρεθούν οπουδήποτε. Τα θεμέλιά του βρίσκονται σε ό,τι μας περιβάλλει, κραυγάζοντας "έτσι είναι τα πράγματα κι έτσι είναι εσύ". Ο κυνισμός, με το θράσος του

να ορίζει τον εαυτό του σαν σοφία, τα "κατανοεί" όλα αυτά και παίρνει την σταθερότητα του περιβάλλοντός μας σαν ένα σημάδι της αδυναμίας για αλλαγή του.

Από συνήθεια μας διαφεύγει η διαφορά μεταξύ της αιτίας υπακοής σε νόμους και της αιτίας επιβολής συγκεκριμένων νόμων στην κατάλληλη θέση. Τους αντιμετωπίζουμε σαν να είναι νόμοι της φύσης. Τα λόγια του κυνισμού φτύνουν ανικανότητα με την ίδια αποτελεσματικότητα που έχει ένα πολυβόλο στα χέρια του μπάτσου.

Ο κυνισμός είναι το αντίθετο του βανδαλισμού. Αντί να βεβηλώνει τείχη ή να συνθλίβει τις φυσικές δομές, χτίζει τα δικά του αδιαπέραστα διανοητικά εμπόδια και προειδοποιεί, "δεν ωφελεί να χτυπάς το κεφάλι σου στον τοίχο". Η καταστροφή που προκαλεί η κυνική αναχαίτιση ξεπερνά και τα πιο ορατά αποτελέσματα του απόλυτου βανδαλισμού.

4.

Μια άλλη άποψη της απάτης του κυνισμού είναι ότι δήθεν υπάρχει διαφορά μεταξύ ενός γνήσιου κυνικού (έναν ιδεαλιστή που πήρε μαθήματα σοβαρότητας από τα σκληρά χτυπήματα της ύπαρξης) και του απλού τσαρλατάνου (αυτού που κάνει τον σπουδαίο για να δώσει την εντύπωση ότι έχει δει πολλά στην ζωή). Δεν υπάρχει καμία διαφορά. Η αντιγραφή των κυνικών τσιτάτων από ένα βιβλίο δεν είναι περισσότερο ρηχή από το πρόσωπο που τις έγραψε. Ο κυνισμός μιμείται εύκολα. Ό,τι ισχυρίζονται οι κυνικοί πως "γνωρίζουν", είναι ό,τι γνωρίζει κι ένας ανόητος.

Η πρωταρχική λειτουργία του κυνισμού είναι η ματαιώση της γνώσης, η απλοποίηση της διαδικασίας μάθησης (θυμηθείτε το "ξερόλα"). Είναι πάντα της μόδας επειδή είναι το τέλει κάλυμμα για κάθε δυνατή ανόητη πράξη ή αποσκήρτιση.

5.

Ο κυνισμός ανάμεσα στους επαναστάτες τους παρέχει την τελική τους ήττα. Για κάθε αδιάτακτη συμπεριφορά, που ο κυνισμός καθιστά αναπόφευκτη, έχουν έτοιμες τις δικαιολογίες τους κατηγορώντας το "σύστημα".

Στους περισσότερους ανθρώπους ο κυνισμός είναι η αποτυχία του θάρρους. Οι κυνικοί δειλιάζουν με το να αρνούνται να αντιμετωπίσουν το γεγονός ότι ο κόσμος ούτε κατά διάνοια δεν είναι αβρόχης, όπως θέλουν να πιστεύουν. Ο κυνισμός λογοκοποιεί την δειλία ως "ρεαλισμό", αρνούμενος τη σκέψη ότι υπάρχουν πολλά πράγματα που μπορούν και πρέπει να γίνουν και τα οποία ίσως ξαναφέρουν το κουράγιο και την ακεραιότητα ξανά στο προσκήνιο.

Οι κυνικοί ζαρώνουν μπροστά στην ανάγκη για δράση, ακριβώς όπως χλευάζουν τις πρακτικές προτάσεις τις οποίες χαρακτηρίζουν "μάταιες" απλά επειδή πάει κόντρα στις επικρατούσες απόψεις. Σήμερα, ο κυνισμός είναι γενικευμένος κορφομορφισμός.

Ο κυνισμός είναι ένας ταμειευτήρας δικαιολογιών, από το "δεν μπορείς ν' αλλάξεις την φύση του ανθρώπου" ή το "βασικά οι άνθρωποι είναι εγωιστές", μέχρι το κοινότυπο "Έχω οικογένεια να φροντίσω" και "δεν αξίζει τόσο...". Η γλώσσα του κυνισμού είναι η ρητορική των τρομαγμένων γραφειοκρατών, οι οποίοι απλά εξαπατούν τους εαυτούς τους με το να πιστεύουν ότι έχουν ζυγίσει τους κινδύνους του να σπας τους κανόνες -όταν, στην πραγματικότητα δεν έχουν καμία πρόθεση να το δουν αυτό σαν μια πρακτική επιλογή.

6.

Ίσως, η πιο τερατώδης όψη του κυνισμού είναι η τέλεια ανευθυνότητά του. Όπως η υπερβολική αρνητικότητα της είναι ανειλικρινής, η υπεραπλούστευση κάθε θέματος εγγυάται ότι τίποτα πρακτικά δεν λαμβάνεται υπόψιν.

Η πίστη κάποιου στην αδυναμία του (λες και φταίει ο κόσμος που δεν είναι αρκετά ώριμος για ριζοσπαστικές αλλαγές) δημιουργεί την διαβεβαίωση μιας αιώνιας ανευθυνότητας. Την στιγμή που τα πρακτικά θέματα ανατίθενται στα χέρια των πολιτικών καριέρας ή άλλων επαγγελματιών κυνικών.

Ο κυνισμός ευδοκίμει στον ίδιο τον πυρήνα των κοινωνικών κινήσεων που δημιουργούνται μέσα από εναλλακτικές κουλτούρες, ή ακόμη κι από συγκεκριμένα συμφέροντα. Και το κάνει αυτό με το να επιλέγει έναν συγκεκριμένο "άλλον", σαν τον καταπιεστή και την πηγή όλων των προβλημάτων. Ενώ ο κυνικός ρίχνει το φταίξιμο στον κόσμο ή στην "ανθρώπινη φύση", η ριζοσπαστική μειονότητα θα το ρίξει στο συγκεκριμένο αντικείμενο της εχθρότητας της ("Όλοι οι άνδρες είναι βιαστές", "Όλοι οι άνθρωποι βασανίζουν τα ζώα", κλπ).

7.

Ο κυνισμός είναι άλλη μια έτοιμη ιδεολογία. Έχει φτιαχτεί για να ταιριάζει τόσο καλά, που δεν θα καταλάβεται καν ότι την φοράτε. Είναι η συνέπεια της ασυνειδησίας.

Η συνείδηση παράγεται κι αναπαράγεται. Ο πολιτισμός του κυνισμού είναι καθημερινός θόρυβος -κουφά σκυλιά που δεν σταματούν να γαβγίζουν, που διαμαρτύρονται για την σκυλιά ζωή τους, αλλά πολύ καλά εκπαιδευμένα για να δαγκώσουν το χέρι που τα ταιζει.

8.

Τι είναι αυτό που δίνει ουσία στον κυνισμό; Τι μας επιτρέπει να ανάγουμε ό,τι συμβαίνει σε κάτι παντοδύναμο; Ο κυνισμός τρέφεται όταν "ανάγουμε" τα πάντα σε έτοιμες δικαιολογίες. Αν τέτοιες "αναγωγές" είναι τόσο δημοφιλείς, πρέπει να αναρωτηθούμε σε τι "ανάγονται" τα πράγματα;

Υπάρχει, στην υπάρχουσα κοινωνία, μόνο ένα πράγμα στο οποίο τα πάντα μπορούν να αναχθούν και παράγεται με τα μέσα αυτής της κοινωνίας. Είναι κάτι του οποίου η εγκόσμια εξοικείωση ξεγελά όχι μόνο τους κυνικούς, αλλά όλους μας, κάνοντάς μας να πιστεύουμε ότι πρέπει να το κατανοήσουμε.

Αυτό το "πράγμα" -που δεν είναι πράγμα- για το οποίο όλοι νομίζουμε ότι ξέρουμε τα πάντα, είναι το χρήμα.

Το αντιμετωπίζουμε σαν την ουσία του κακού, σαν τη θρησκευτική λατρεία για την οποία είμαστε έτοιμοι να δεχτούμε ότι θυσιάζονται εκατομμύρια ζωές. Στην άρνηση να δουν ο,τιδήποτε μυστηριώδες στο χρήμα, ο κυνικός και ο ιδεαλιστής είναι ενωμένοι.

"Γνωρίζουμε" ότι δουλεύουμε για χάρη του χρήματος και "γνωρίζουμε" ότι έχουν ειπωθεί όλα γι' αυτό. Δεν υπάρχει τίποτα περίεργο στις σχέσεις και τις συμπεριφορές των ανθρώπων που κατευθύνεται προς το εμπόρευμα και το χρήμα;

Το αντίδοτο στον κυνισμό είναι η υπέρβαση του Ρεαλισμού ("Ετσι έχουν τα πράγματα"), ο οποίος τρέφει το κυνικό πλάσμα που πρέπει να υποτάξουμε. Το βλέμμα μας απομακρύνεται από τον κόσμο όπως αυτός θα 'πρεπε να είναι και την άνηση των δυνατοτήτων μας. Η δυνατότητα υπέρβασης όντως υπάρχει μέσα στην ίδια την πραγματικότητα. Το κουράγιο, η εμπιστοσύνη, η γενναιοδωρία, όλα μαρτυρούν τον τρόπο με τον οποίο η πραγματική συμπεριφορά των ανθρώπων αιωρείται πάνω από τις κουτσές ιδέες των κυνικών που αυτοί θεωρούν σαν πραγματικότητα.

Από μερικές απόψεις ο κόσμος είναι ακόμη χειρότερος απ' ότι ισχυρίζονται οι κυνικοί. Κατά άλλη άποψη περιέχει περισσότερες δυνατότητες για γνήσια ευτυχία καθώς και περισσότερη υφιστάμενη ευτυχία, που ακόμη και οι αισιόδοξοι αποφεύγουν να το παραδεχτούν. Αυτές οι απόψεις δεν είναι ξεχωριστές. Το να ξεχωρίζεις το καλό από το κακό θα βοηθηθεί σημαντικά αν σταματήσουμε να μιλάμε για τον "κόσμο".

Αυτό με το οποίο πρέπει να ασχοληθούμε είναι η κοινωνία στην οποία ζούμε, κι όχι κάποιες φιλοσοφικές αντιλήψεις για τον κόσμο ως σύνολο. Αυτή η κοινωνία δεν είναι περισσότερο ομογενής οντότητα από τον "κόσμο". Κι αν υπάρχει μια τάξη, ένα σχέδιο, ένα "σύστημα" στην κοινωνία, τότε είναι κάτι συγκεκριμένο ιστορικά κι όχι μια έξω από τον χρόνο, μια παντοδύναμη αφάρεση. Αξίζει στον κυνισμό να γίνει το αντικείμενο της ίδιας της αδιάτακτης έρευνας. Πρέπει να αναγκαστεί να φανερώσει τους σκοπούς του. Στο φως της κριτικής ο κυνισμός αποκαλύπτεται σαν η ίδια η αρρώστια της οποίας ισχυρίζεται ότι είναι η διάγνωση.

"Είναι αδύνατο για έναν λαό να εγερθεί υπέρ των φιλοδοξιών του. Αν νομίζουμε ότι δεν μπορούμε να νικήσουμε, τότε σίγουρα δεν μπορούμε. Ο μεγαλύτερος εχθρός μας είναι η τάση μας για ηττοπάθεια. Το σπουδαιότερο όπλο των καταπιεστών μας είναι ο ψυχολογικός μηχανισμός με τον οποίο διαποτίζουν στους λαούς το κόμπλεξ της ηττοπάθειας".

Διασκευή του Rich Peyote από το βιβλίο "Θέσεις Ενάντια στον Κυνισμό" των εκδόσεων The Pleasure Tendency.

(μετάφραση από το αμερικάνικο περιοδικό Anarchy, τεύχος χειμώνα '95 - '96. Η διεύθυνση του περιοδικού είναι POB 2647, Peter Stuyvesant Station, New York, NY 10009, USA. Διεύθυνση ηλεκτρονικού ταχυδρομείου: anarchy@panix.com. Επιμέλεια Γ.Φ. / Βόλος)

Αλφα

ΕΤΟΣ 2ο ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 49

ΕΚΔΟΤΗΣ: "ΑΛΦΑ" Α.Μ.Κ.
ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ
ΕΚΔΟΣΗΣ: ΣΠΥΡΟΣ
ΔΑΠΕΡΓΟΛΑΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΠΑΡΡΗΓΟ-
ΠΟΥΛΟΥ 45
Τα γραφεία είναι ανοιχτά κάθε Πέμπτη
7.00-10.00μ.μ.

ΤΗΛ. - FAX: (01) 64.58.112
ΓΙΑ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ: Τ.Θ. 31809
Τ.Κ. 100 35
ΑΘΗΝΑ

Έχει ανοιχτεί λογαριασμός για την οικονομική ενίσχυση του φυλακισμένου Θ. Τριανταφυλλή. Ο αριθμός είναι: 0340101267025, στην Αγροτική Τράπεζα.

Υπενθυμίζουμε ότι ο Τριανταφυλλής καταδικάστηκε πρόσφατα σε 6 χρόνια φυλάκιση για την κατάληψη του Πολυτεχνείου '90, ενώ η οικονομική του κατάσταση είναι άσχημη.

Ευχαριστούμε τους συντρόφους από την Ηλεία για τα καλά τους λόγια. Παρακαλούμε τον Γ. Φ. από το Βόλο να μας ξαναστείλει το κείμενο με τίτλο "Ελευθεριακότητα: Ψευδής συνείδηση" μαζί με τις σημειώσεις του κειμένου.

ΣΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΤΩΝ ΘΡΗΣΚΕΥΟΜΕΝΩΝ

συνέχεια από την πρώτη σελίδα

χνευθεί η ιστορία τους. Αυτά που οι εχθροί τους έγραψαν γι' αυτούς πρέπει να αντιμετωπίζονται με υποψία, ομολογίες που αποσπώθηκαν από το στόμα τους σε ώρα βασανιστηρίων είναι χωρίς αξία. Παρόλα αυτά τα εμπόδια όμως, υπάρχει μια μεγάλη συλλογή αξιόπιστων στοιχείων που συνεχώς αυξάνονται από περαιτέρω έρευνες και τα οποία δείχνουν τι ήταν και τι έκαναν αυτοί οι άνθρωποι, τι πίστευαν και γιατί αγνόησαν. Τα στοιχεία που προέρχονται από τις δικές τους αναφορές παρέχουν έναν ασφαλή οδηγό της πίστης και της πρακτικής τους.

Οι αρχέγονες κοινότητες των πρώτων χριστιανών και η ρήξη τους με την κατεστημένη θρησκεία και το κράτος

"Πρέπει να δράσουμε όχι μόνο πολιτικά, αλλά και θρησκευτικά μέσα στην πολιτική μας. Αυτό σημαίνει να έχουμε σαν θρησκεία μας την ελευθερία, που η μόνη αυθεντική έκφρασή της είναι η δικαιοσύνη και η αγάπη. Για μας -που θεωρούμαστε εχθροί της χριστιανικής θρησκείας- και μόνο σε μας μένει αυτό το έργο που το θεωρούμε ύψιστο χρέος: να ασκούμε ουσιαστικά την αγάπη και στις πιο λυσσαλέες μάχες μας, αυτήν την αγάπη που είναι η ύψιστη εντολή του Χριστού και η μοναδική αρχή του αληθινού Χριστιανισμού"

Μιχαήλ Μπακούνιν (Η αντίδραση στη Γερμανία).

Η υπεροχή των επισκόπων και ιδιαίτερα των μητροπολιτών στις καθολικές εκκλησίες, διευκόλυνε την επικοινωνία μεταξύ της κατεστημένης εκκλησίας και του κράτους. Η κατεστημένη εκκλησία και η πολιτεία γρήγορα συνδέθηκαν και η δύναμη του κράτους ήταν στη διάθεση των ηγετών της εκκλησίας, που ήθελαν να επιβάλλουν με τη βία τις αποφάσεις τους. Στους μετέπειτα αιρούς, εκείνες οι κοινότητες οι οποίες έμεναν πιστές στην αρχέγονη διδαχή, διώχθηκαν από την κρατούσα εκκλησία σαν αιρετικές ομάδες και συχνά αναφέρονται στα κείμενα τους την πλήρη αποχή τους από οποιαδήποτε συνεργασία εκκλησίας και κράτους, όπως γινόταν κατά την εποχή του Κωνσταντίνου και του Συλβέστρου.

Από τη στιγμή που η χριστιανική συνείδηση δεν συμφωνούσε με κα-

μία κοσμική - κρατική εξουσία, δεν αποτελεί ανταρσία να αρνηθεί κανείς τα διατάγματα των συνόδων και άλλων ανθρώπινων θεσμών, όταν ερχόντουσαν σε αντίθεση με την αρχική διδασκαλία. Εξάλλου είναι μάλλον καθήκον μιας χριστιανικής συνάθροισης (όταν βαδίζει στα χνάρια των αρχέγονων) να εναντιωθεί, χάρη της χριστιανικής ελευθερίας, και να αντισταθεί στην εξουσία επάνω στην απλή και ανόθευτη πίστη τους. Αυτοί οι πρωτόγονοι χριστιανοί δεν διακρίνονταν από τους άλλους ανθρώπους από την πατρίδα τους ή τη γλώσσα τους. Ζούσανε στους τόπους που γεννήθηκε ο καθένας και αν και ακολουθούσαν τις συνήθειες ντυσίματος διατροφής και συνηθισμένης συμπεριφοράς των τόπων τους, έδειχναν ένα θαυμαστό και πραγματικά εντυπωσιακό τρόπο ζωής. Κατοικούσαν στις χώρες τους αλλά ήταν πάροικοι. Ως πολίτες, συμμετείχαν σε όλες τις δραστηριότητες μαζί με τους άλλους, αν και μεταχειρίζονταν τα πάντα σαν ξένοι. Κάθε ξένη γη ήταν γι' αυτούς πατρίδα τους και κάθε γη που γεννήθηκαν ήταν γι' αυτούς ξένη γη... Έδειχναν να υπακούουν, αλλά ταυτόχρονα ξεπερνούσαν τους νόμους κάθε εξουσίας με τις ζωές τους. Η αμείλικτη κριτική τους απέναντι στον κλήρο ήταν αποτέλεσμα μιας ακόμα αυστηρότερης κριτικής ενάντια στην κοινωνική τάξη πραγμάτων. Άφθονα είναι τα παραδείγματα των ενωμένων αδελφών στα μέσα του 13ου αιώνα όπου είχαν καταργήσει την ιδιοκτησία - ζούσαν με τα αναγκαία αγαθά, δημιουργούσαν κοινές αποθήκες τροφίμων, ρούχων και στρωμάτων, έδειχναν περιφρόνηση για όλους τους υπάρχοντες νόμους ιδιοκτησίας και κατέστρεφαν όλα τα αρχεία συμβολαίων και χρεογράφων. Προπαγάνδιζαν την λατρεία της αυταρκείας και προσπαθούσαν έμμεσα να πείσουν τους συμπολίτες τους ότι τα πλούτη ήταν η μεγαλύτερη ψευδαίσθηση της ανθρώπινης ύπαρξης. Πολλές φορές, χωρίς να φτάνουν στο σημείο της ανοιχτής πολιτικής εξέγερσης, απέρριπταν τις αξίες της κατεστημένης κοινωνίας σε τέτοιο βαθμό, που οι αρχές τις θεωρούσαν εξαιρετικά επικίνδυνες, ειδικά όταν συμφωνούσαν στην άρνηση της αναγκαιότητας του κράτους.

Μερικές από τις αρχέγονες κοινότητες (μετά τα Αποστολικά χρόνια) που μας πληροφορεί η ίδια η ιστο-

ρία για την ζωή τους δια μέσου των αιώνων είναι: *Παυλικιανοί* και *Βογομίλοι*, (έδρασαν στη Μικρά Ασία και την Αρμενία από το 50 μέχρι το 1473), οι *Βαλδέζοι* και *Αλβιγέζοι* (στα Βαλκάνια και την Γαλλία, 1100-1230, 1160-1318), οι *Λολαρδοί*, *Χουσίτες* και *ενωμένοι αδελφοί* στη Γερμανία και Πολωνία, 1350-1670), οι *Αδελφοί της κοινής-ζωής* και οι *Αναβαπτιστές*, *Κύκλοι των αδελφών* (Αγγλία, Σκωτία, Ιρλανδία, 1500-1566), οι *Φτωχοί της Λυών*, και οι ανεξάρτητες εκκλησίες της ερήμου (Γαλλία και Ελβετία, 1500-1800), *Ναζαϊνοί* και *Στουιντιστές* (Ρωσία 850-1650), *Ανοιχτοί αδελφοί* και *αδελφοί του Πλυμούθ* (Αμερική 1830-1930) και αρκετές ακόμα κοινότητες που ήταν γνωστές με διαφορετικά ονόματα σε διάφορες χώρες. Οι ονομασίες αυτές, όπως αναφέραμε και παραπάνω δεν τους αντιπροσώπευαν, αντίθετα τέτοιου είδους ταμπέλες τους τις έβαζε το κράτος και οι δεσπότες της κατεστημένης εκκλησίας για να τους κατηγορήσουν, εφόσον η αντίδραση των αρχών ήταν πάντοτε η ίδια. Ο φόβος των ανατρεπτικών συνεπειών που πηγάζε από την άρνηση των καθιερωμένων αξιών οδηγούσε στην εξαπόλυση διωγμών, που βασιζόνταν σε διάφορες φήμες για κάποια διαδομένη συνωμοσία με σκοπό την ανατροπή ολόκληρης της κοινωνικής τάξης πραγμάτων.

Όλες αυτές οι φήμες γίνονταν ιδιαίτερα αποτελεσματικές προπαγανδίζοντας μια εκστρατεία που χρησιμοποιούσε κάθε είδους κατηγορίες, με συκοφαντικούς υπαινιγμούς και δυσφημίες ενάντια στα "θύματα", ανεξάρτητα από την πραγματική τους συμπεριφορά ή από τα πραγματικά αδικήματα.

ΟΙ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΕΣ ΓΙΟΡΤΕΣ ΚΑΙ ΤΟ ΠΑΣΧΑ

"Εάν τις μεταξύ σας νομίζει ότι είναι θρήσκοι, και δεν χαλινώνει την γλώσσαν αυτού, απ'απατά την καρδιαν αυτού, τούτου η θρησκεία είναι ματαία".

Ιακώβου α' 26

Η καθιέρωση των διαφόρων εορτών δεν είναι έργο των πρώτων χριστιανών. Εκτός από το Πάσχα, οι άλλες δεν υπήρχαν στις αρχέγονες χριστιανικές κοινότητες. Καθιερώθηκαν σε διάφορα χρονικά διαστήματα πολύ αργότερα και αποτελούν ανθρώπινη παράδοση. Το Πάσχα με τον τρόπο που γιορτάζεται σήμερα

είναι μια καθαρά Εβραϊκή γιορτή. Αυτή η ανελέητη σφαγή χιλιάδων αθώων αμνών δεν έχει καμία σχέση με την ελληνική αρχαία ιστορία και παράδοση. Συγκεκριμένα προέρχεται από την Παλαιά Διαθήκη και την τηρούσαν οι Ισραηλίτες από το 1500 π.χ., όταν απελευθερώθηκαν από την μοναρχία των Αιγυπτίων. Η αναπαράσταση της σταύρωσης και ο επιτάφιος με τον τρόπο που γίνονται σήμερα, καθιερώθηκαν μετά την άλωση της Κωνσταντινούπολης, στο 16ο αιώνα π.χ.

Στην Καινή Διαθήκη δεν καθιερώθηκε καμία γιορτή για τους Χριστιανούς και τονίζεται ιδιαίτερα ότι απαλλάσσονται απ' την υποχρέωση να τηρούν τις γιορτές της Παλαιάς Διαθήκης. Μόνο ο λαός Ισραήλ συνέχιζε να τηρεί τις διατάξεις αυτές του Νόμου και όχι οι υπόλοιποι στα έθνη.

Οι γιορτές της Παλαιάς Διαθήκης είναι: το Πάσχα που σημαίνει "προσπερνών" (με όλη τη βαρβαρότητα που γιορτάζεται και σήμερα!) και γιορταζόταν το βράδυ στις 14 του πρώτου μήνα Νισάν (περιλαμβάνει μέρος από το Μάρτιο και Απρίλιο του δικού μας ημερολογίου). Ήταν ανάμνηση της προστασίας του πρωτότοκου παιδιού από την κρίση του εξολοθρευτή και της απελευθέρωσης του λαού από τον Αιγυπτιακό ζυγό. Η γιορτή των Αζύμων, όπου από την μέρα του Πάσχα και μετά για επτά μέρες έτρωγαν ψωμί άζυμο, που συμβόλιζε το ξεκίνημα μιας νέας και καθαρής ζωής. Η γιορτή των απαρχών του θερισμού που γιορταζόταν την πρώτη μέρα της εβδομάδας μετά το Πάσχα και συνεπιπτε ακριβώς με την ημέρα της ανάστασης που "είναι η απαρχή των κεκοιμημένων" (Α' Κορινθίους ιε' 20).

Η γιορτή των εβδομάδων ή της Πεντηκοστής που λεγόταν και γιορτή των πρωτογεννημάτων ή του θερισμού. Γιορταζόταν πενήντα μέρες μετά την γιορτή των απαρχών στο τέλος της περιόδου του θερισμού. Συμβόλιζε την αρχή της περιόδου της αρχέγονης εκκλησίας, που αποτελείται από δύο σώματα που έγιναν ένα, τους ιουδαίους και τους έλληνες. Οι τέσσερις αυτές γιορτές, αποτελούν μια ομάδα γιορτών που χωρίζεται από τις υπόλοιπες τρεις με ένα διάστημα τριών περίπου μηνών.

Οι επόμενες τρεις γιορτές αναφέρονται σε μελλοντικά γεγονότα. Η

γιορτή των Σαλπίγγων, η γιορτή του Εξιλασμού και η γιορτή της Σκηνοπηγίας, που είναι και η πιο όμορφη, γιορταζόταν στις 15 του εβδομού μήνα, πέντε μέρες μετά την γιορτή του εξιλασμού. Διαρκούσε επτά ημέρες και ο λαός έβγαине από τα σπίτια του και έμενε σε σκηνές, τρεφόνταν μόνο με τα αναγκαία και ήταν ανάμνηση του περάσματος του λαού από την έρημο. Δεν είναι υποχρεωτικό να τηρούνται γιατί ήταν μόνο για το λαό του Ισραήλ. Οι από τα έθνη πιστοί απαλλάσσονται από την υποχρέωση να τις τηρούν. Στην Καινή Διαθήκη δεν καθιερώνονται θρησκευτικές γιορτές. Όσες υπάρχουν σήμερα δεν είναι αποστολική παράδοση αλλά κρατικά και κληρικά θεσπίσματα. Οι πρώτοι χριστιανοί δεν έκαναν θυσίες στα είδωλα και απόδοση λατρείας στον Αυτοκράτορα. Έτσι θεωρούνταν απειθαρχοί στον Αυτοκράτορα, και καθώς η ειδωλολατρεία ήταν μέσα στην καθημερινή ζωή των ανθρώπων, στη θρησκεία τους, στις δουλειές τους και στις διασκέδασεις τους, οι χριστιανοί ήταν μισητοί, εξαιτίας του ότι ήταν χωρισμένοι από τους ανθρώπους γύρω τους. Αυστηρά μέτρα πάρθηκαν εναντίον τους, στην αρχή σπασμωδικά και τοπικά, αλλά προς το τέλος του πρώτου αιώνα το να είσαι χριστιανός ήταν παράνομο.

Μέσα σ' αυτήν την παρανομία λοιπόν, αυτές οι αρχέγονες χριστιανικές κοινότητες διέθεταν επαναστατικό περιεχόμενο. Δεν επιτέθηκαν μόνο ενάντια στο θρησκευτικό δόγμα της κατεστημένης εκκλησίας, αλλά και ενάντια στους κοινωνικούς και πολιτικούς θεσμούς του κράτους, απαιτώντας την άμεση καταστροφή της υπάρχουσας τάξης πραγμάτων. Αυτοί ήταν οι απελευθερωτές των Νόμων και οι δραπετές των θρησκειών που δεν ήθελαν να γίνουν γνωστοί... απλά παραδειγματικοί!

Το παραπάνω κείμενο είναι μια μελέτη και συγχρόνως μια έρευνα που έγινε πάνω στις Αρχέγονες Χριστιανικές κοινότητες και μας στάλθηκε από τους συντρόφους του Screaming for a change.

Για περισσότερες πληροφορίες και στοιχεία μπορείτε να επικοινωνήσετε με την Επιτροπή Αντιπληροφόρησης σε θέματα θρησκειών του Screaming for a Change στην διεύθυνση Τ.Θ. 24100, Τ.Κ. 111 10, Αθήνα

Σαν ζαλισμένα κοτόπουλα...

ΣΑΡΚΟΦΑΓΕΣ ΑΓΕΛΑΔΕΣ, ψόφια κοτόπουλα, εγκεφαλοπάθειες και σαλμονέλες. Εκεί που σταματούν οι τρελές αγελάδες, αρχίζουν οι αποτρελαμένοι καταναλωτές. Που τώρα μόλις συνειδητοποιούν ότι η τρέλα - το α-λογο, δηλαδή - δεν αποτελεί κάτι εξορισμένο στη σφαίρα της φαντασίας, αλλά διαπερνά ολόκληρη σφαίρα της παραγωγής και της κατανάλωσης. Αλόγιστη "ανάπτυξη", υποταγμένη στα συμφέροντα αλλότριων κερδών, που γεννιούνται από μια αλλοπρόσβαλη παραγωγή σε μια αλλόφρονη εποχή. Τι απ' όλα αυτά αποτελεί κάτι καινούριο;

Γιατί σίγουρα, η διαπίστωση ότι οι ανθρώπινες ανάγκες αναλύθηκαν, καλουπώθηκαν, χειραγωγήθηκαν και οργανώθηκαν με τον μοναδικό στρεβλό τρόπο του καπιταλισμού, δεν είναι κάτι καινούριο. Κάθε τι που άπτεται της σφαίρας του κοινωνικού έγινε είτε μαζική βιομηχανία, είτε μαζική ιδεολογία. Αφού υπάρχει μαζική βιομηχανία ενημέρωσης -τα ΜΜΕ- και μαζική βιομηχανία διασκέδασης, γιατί είναι παράξενο που οι

αγελάδες και τα κοτόπουλα τρελαίνονται και ψοφάνε κατά χιλιάδες για τις ανάγκες της μαζικής βιομηχανίας τροφίμων; Αφού ο καταναλωτισμός είναι μαζική ιδεολογία, γιατί είναι παράξενο που οι πολίτες αυτής της κοινωνίας αντιμετωπίζονται σαν μάζα ηλιθίων από το κεφάλαιο; Η σύγκρουση της τρέλας με την λογική δεν αποτελεί παρά αντανάκλαση της σύγκρουσης της έννοιας της κοινωνίας με την έννοια της μάζας. Με δύο λόγια, το μαζικό σύστημα κυριαρχίας και κοινωνίας που αποτελεί ο καπιταλισμός, δεν εξορθολογίζεται. Η εποχή μας είναι πιο τρελή από τις αγελάδες της...

Τι θα μείνει από τη σημερινή κρίση των "τρελών αγελάδων". Απολύτως τίποτα, δεδομένου ότι καμία δομική κρίση δεν προέκυψε από τη βιομηχανία τροφίμων, πολύ δε περισσότερο από τις μαζικές κουλουριές του καιρού μας. Η κοινωνία εύκολα θα ξεχάσει ότι υπήρξε μια οποιαδήποτε μορφή αμφισβήτησης της κατανάλωσης. Εύκολα θα χάσει τις πολυπληθείς διαβεβαιώσεις των

κάθε είδους "υπεύθυνων" που θα φροντίσουν να περιγράψουν, να ξετάσουν και να αναλύσουν την κατάσταση, να πάρουν μέτρα και μπροστά στην τηλεόραση θ' αποκοιμηθεί ακούγοντας τις δηλώσεις για μεμονωμένα κρούσματα, μέτρα ελέγχου, υπεύθυνη και γρήγορη κινητοποίηση των αρμόδιων υπηρεσιών.

Και βέβαια τίποτα δεν θ' αλλάξει. Τα ζώα θα εξακολουθήσουν να στοιβάζονται το ένα δίπλα στο άλλο, ανάμεσα να κουνιθούν για να θρέψουν γρήγορα. Θα εξακολουθήσουν να γδερνούνται μέχρι το μεδούλι της σπονδυλικής στήλης για να γίνουν περισσότερο εκμεταλλεύσιμα. Και θα εξακολουθήσουν να προκαλούν τα πιο τρελά κέρδη σε μια ολόκληρη αλυσίδα παραγωγής.

Δεν είναι ούτε η πρώτη, ούτε η τελευταία φορά που η κοινωνία θα ξεχάσει. Το ίδιο εύκολα ξεχάσε και την καταστροφή του δάσους του Αμαζονίου για να δημιουργηθούν φάρμες για τα βοοειδή που έχουν ανάγκη τα χάμπουργκερς των McDonalds. Το ίδιο εύκολα λησμονεί ότι ένα μεγάλο

μέρος της παγκόσμιας παραγωγής δημητριακών και αλειάς (έως το 25%) γίνονται ζωοτροφές. Οι κοινωνίες του Τρίτου Κόσμου λησμονούν το ίδιο εύκολα, όσο λιμοκτονούν οι κοινωνίες του Τρίτου.

Κάποιος το είπε πριν από μας: ο αγώνας ενάντια στην εξουσία, είναι ο αγώνας της μνήμης ενάντια στην λήθη...

ΠΟΛΥ ΜΑΚΡΙΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ

...μα ακόμη περισσότερο από τον κόσμο

Ο τίτλος θα ταίριαζε καλύτερα σε λογοτεχνικό κείμενο ή εξερευνητική ομάδα που απλώνεται σε μήκη και πλάτη της υδρογείου προκειμένου να ολοκληρώσει την αποστολή της. Δεν πρόκειται όμως για ένα κύκλο που άνοιξε και έκλεισε σε δεδομένη στιγμή, πρόκειται για ένα κύμα ανθρώπων - μεμονωμένων ή σ' ομάδες - που προσπαθεί να βρει μια σανίδα σωτηρίας όχι απλώς για να ζήσει. Αγωνίζεται με νύχια και δόντια - και εδώ πρέπει να αναφέρω ότι χρησιμοποιείται κάθε θεμιτό και αθέμιτο μέσο, νόμιμο ή παράνομο κατά βάση παράνομο με το νόημα που του δίνει η σύγχρονη, πολιτισμένη κοινωνία μας - να γαντζωθεί και να επιβιώσει με πολλούς κόπους, θυσίες, προσπάθειες, συμβιβασμούς και πολλούς φόβους, ελπίζει και αγωνιά να δει ένα νέο όραμα, ένα άλλο μέλλον στην καινούρια γη, τη γη της επαγγελίας που τους έφεραν τα κύματα από τον τόπο που γεννήθηκαν και δεν πρόλαβαν να μεγαλώσουν.

Καινούρια γη με ιθαγενείς κατοίκους που γνώρισαν και αυτοί - με τη σειρά τους - στην πλειοψηφία τους άγνωστους τόπους, μέρη αφιλόξενα και κρύα, δούλεψαν σκληρά να τα συγκροτήσουν και να τα εκσυγχρονίσουν γνωρίζοντας από τους εκεί ιθαγενείς τον χλευασμό και την ειρωνεία σε όποιον καινούριο άποικο ερχόταν να ζήσει κοντά τους. Απομόνωση - πειθαρχία είναι ο νέος τρόπος ζωής για να μπορέσει να σταθεί όρθιος και ν' αντέξει σ' αυτό που του πρόσταζε και του επέβαλλε ο νέος τόπος.

Άλλος δούλεψε και πέτυχε, άλλος γύρισε, άλλος έμεινε, άλλος έφυγε. Έφερε καινούργια ήθη και έθιμα πίσω στην πατρίδα, καθώς ο φόβος και η αγωνία τους για τον επαναπατρισμό τον κυριεύαν μέρα με τη μέρα.

Πίσω στην πατρίδα λοιπόν - άγνωστος μεταξύ αγνώστων - με τους ντόπιους ιθαγενείς αλλά και μ' ένα καινούργιο γι' αυτόν - που το συνάντησε όμως στην άλλη πατρίδα, την πατρί-

δα της φιλοξενίας τους (που τον φιλοξένησε δηλ.) - ανθρώπινο μεταναστευτικό κύμα που προσπαθεί να πλησιάσει στις ακτές του ΞΕΝΙΟΥ ΔΙΑ. Αμηνανία, φόβος, αγωνία, τρόμος, παραζάλη, αδιέξοδο, ανταγωνισμός τον καταλαμβάνουν. Οι ντόπιοι ιθαγενείς τον αντιμετωπίζουν στην αρχή σκληρά, μετά καχύποπτα και μετά συναινετικά, ενσωματώνεται και πάλι. Το πρόβλημα παραμένει αλύτο και οξύνει τους ντόπιους ιθαγενείς να διεκδικούν την καθαρότητα της φυλής στο ακέραιο καθώς η "εισβολή των επιδρομέων" απειλεί την αγορά εργασίας από τα παραδοσιακά επαγγέλματα μέχρι αυτά που ασκούνται ποικιλοτρόπως στις ημέρες μας. Καινούργιες διαμαρτυρίες, φόβοι, απειλές, εκβιασμοί, προπηλακισμοί.

Ο καινούριος μετανάστης προσπαθεί να σταθεί όρθιος και διεκδικεί το μερίδιό του που τον ανάγκασε να εγκαταλείψει την πατρίδα του για τη νέα, έστω και αν αυτή είναι προσωρινή. Μάχη για να επιβιώσει, όχι για τη ζωή. Ο ΚΟΣΜΟΣ ΣΑΣ ΑΝΗΚΕΙ λέει κάπου η γιγαντοσφίσα. Διορθώνουμε το ΣΑΣ με το ΜΑΣ και έτσι πρέπει να είναι. Δηλώνουμε ανήσυχοι απέναντί τους και τους πετροβολάμε, τους βιάζουμε, τους κλέβουμε, γιατί μας "πετροβολάνε", μας "βιάζουν", μας "κλέβουν". Η τανάλια της αγοράς εργασίας σφίγγει ολοένα και περισσότερο, με την είσοδο της αυτόματης ποιημένης τεχνολογίας: αφ' ενός μεν καταργεί πολλά εργατικά χέρια, αφ' ετέρου δε κατακτημένα με αγώνες δικαιώματα των εργαζομένων απειλούνται να καταργηθούν, αν δεν βρίσκονται δηλ. υπό διαπραγμάτευση. Έχουμε έτσι, τα τελευταία χρόνια μια κατά μέτωπο επίθεση του κεφαλαίου που μετά από δύο παγκόσμιους πολέμους υφαίνει έναν τρίτο οικονομικό, ο οποίος βρίσκεται ήδη σε εξέλιξη.

Ο νεοφερμένος από το διεθνές κεφάλαιο εργάτης (ναυτία, οικοδομικά έργα κ.α.) και ο μετανάστης-πρόσφυγας να βρίσκεται αντιμέτωπος και σ'

αντιπαράθεση με τον ντόπιο εργάτη για το αντικείμενο της απασχόλησης (εργασίας). Το κεφάλαιο έχει πετύχει το σκοπό του. Φτηνό εργατικό δυναμικό χωρίς δικαιώματα με πολλές υποχρεώσεις (ανασφάλιστο, κακοπληρωμένο, κακές συνθήκες εργασίας - διαβίωσης, χωρίς άδεια παραμονής - εργασίας, φοβισμένο) αφήνοντας στην άκρη αυτούς που απαιτούν αυτά που κέρδισαν και τώρα αμφισβητούνται.

Το κεφάλαιο φέρνει σ' αντιπαλότητα τους εργαζόμενους και έντεχνα ετοιμάζει τη σφαγή τους πετυχαίνοντας φτηνό εργατικό δυναμικό, διασπασμένο, πράγμα που μεταφράζεται σε υπέρογκα κέρδη. Η εργατική τάξη - αν υφίσταται βέβαια ακόμη αυτή, με την όποια ιδιότητα και μορφή της - έχει υποχρέωση να παραμερίσει και να καταγγείλει όσους προσπαθούν ποικιλότροπα να την παραπλανήσουν και να την εξαπατήσουν (νομούς που ενημερώνουν, προστατεύουν, δημαγωγούν) φέρνοντας σ' αντίθεση και όχι αλληλέγγυα με τον νεοεισερχόμενο μεταναστευτικό προλεταριάτο. Έχει υποχρέωση ν' απομονώσει όλους αυτούς που χρόνια διαχειρίζονται στο όνομά της - εν λευκώ, και εδώ έχει την ανάλογη ευθύνη της - και που εισηγούνται ως ειδικό πλέον, ποια θέματα θα πρέπει να την απασχολούν και πώς πρέπει να αντιμετωπίζονται και γιατί. Η απομόνωση του μεταναστευτικού προλεταριάτου από το κράτος και την κοινωνία δημιουργεί στο ίδιο εκτός από το σύνδρομο απόρριψης και αγνόησης του, αλλά και ένα πολιτικό-κοινωνικό πρόβλημα που καλούμαστε ν' αντιμετωπίσουμε άμεσα και όχι να το κατατάξουμε ανάλογα, γιατί προέχουν άλλα ουσιώδη που πρέπει να λυθούν.

Συμπαράσταση στην πράξη είναι ν' αναδειξουμε την αλληλεγγύη μας ως όπλο ενάντια στην εκμετάλλευση, ντόπιου και ξένου κεφαλαίου που ενώ δεν γνωρίζει σύνορα, προβάλλει επιτακτικά το συμφέρον του. Η συμπάρτασή μας να μην εξαντλείται μόνο σε συνέδρια και ημερίδες με περιορι-

σμένη ως ανύπαρκτη τη συμμετοχή των προσφύγων - μεταναστών (βλ. τα τελευταία που έχουν γίνει και πιθανώς κάποια μελλοντικά που θα γίνουν) για ν' ακούγονται και να προβάλλονται στον ίδιο χώρο, τα ίδια περίπου άτομα με το γνωστό τόνο της ψευδοθρησκείας απόχρωσης. Αλλά οι ίδιοι οι μετανάστες - πρόσφυγες μόνοι τους (και αυτό θα γίνει μετά από δική τους συλλογική διεργασία βάσης, μέσα δηλαδή από γενικές συνελεύσεις όπου αυτοί θα επεξεργαστούν και θα αναδείξουν τα προβλήματα που αντιμετωπίζουν) να προχωρήσουν και να κατοχυρώσουν με την παρουσία τους τα δικαιώματά τους. Μιλώ δηλ. για μια μορφή αυτοοργάνωσης. Έχοντας καταγράψει τις ιδιαιτερότητες τους και τον τρόπο που βλέπουν αυτοί να λύνονται τα προβλήματα τους, τότε μπορούν να συνεργασθούν με κινήσεις, ομάδες, πρωτοβουλίες, επιτροπές, φορείς (κρατικούς, εκκλησιαστικούς, εθελοντικούς κ.α.) και σωματεία και όχι τ' αντίθετο που συμβαίνει δυστυχώς μέχρι σήμερα. Γιατί αυτό που συμβαίνει σήμερα είναι ότι αναδεικνύεται μια κίνηση που αγκαλιάζει με τις όποιες καλές προσπάθειες βοήθειας και συνδρομής - τους μετανάστες - πρόσφυγες, αλλά δεν παύει να τους προκαταλαμβάνει και να παίζει το ρόλο του εξουσιαστή αφήνοντας τους στο περιθώριο (δίνοντάς τους την ευκαιρία κάπου - κάπου να συμμετέχουν και να μιλάνε, αλλά ποτέ να παρεμβαίνουν δυναμικά για ν' ακούγεται η φωνή τους, η αγωνία τους, οι φόβοι τους που ίσως αυτά αποτελέσουν τις προϋποθέσεις για να σπάσουν τη σιωπή και να ξεπεράσουν την "προστασία" που τους παρέχεται).

Η Αριστερά έχει μιλήσει για αλληλεγγύη και συμπάθεια στο νεοφερμένο μεταναστευτικό προλεταριάτο - υπάρχουν βέβαια και οι εξαιρέσεις - αλλά ποτέ δεν έχει αναφερθεί σε μορφή αυτοοργάνωσης. Άραγε γιατί; Πώς εννοεί την αλληλεγγύη; Κάτω από ποιους όρους και προϋποθέσεις;

(πατερναλιστική αντιμετώπιση;) Εμείς θα βοηθήσουμε και θ' ανταποκριθούμε για να ξεπεράσουν τη γκετοποίηση, κ.λ.π. Αλλά εμείς, κ.λ.π., ποτέ όμως αυτοί, εκείνοι. Εδώ είναι το ερώτημα: τι θέλουν αυτοί και εάν το θέλουν βέβαια τι ζητάνε από εμάς και εάν μπορούμε ν' ανταποκριθούμε στο ελάχιστο. Και όχι: εμείς προτείνουμε και μπορούμε και εάν θέλετε ν' ανταποκριθείτε ελάτε να φτιάξουμε κάτι μαζί, αλλιώς είσατε χαμένοι από χέρι. Η γκετοποίηση διπλά ορισμένη: από τη μια το κράτος-κοινωνία, από την άλλη η άποψη ελάτε να φτιάξουμε ΜΑΖΙ κάτι, αλλιώς είσατε απομονωμένοι. Αμηνανία και δίλημμα μαζί, εγκλωβισμός και περιορισμός συνάμα. Γνωρίζουμε ότι το μεγάλο πρόβλημα στην Ελλάδα τουλάχιστον (αντίθετα με τις άλλες χώρες της Ευρώπης, όπου παλιότερα είχε λυθεί αλλά τα τελευταία χρόνια ολοένα ψαλιδίζεται) είναι η άδεια παραμονής εργασίας.

Γι' αυτό το λόγο βρίσκονται εγκλωβισμένοι και προσπαθούν να πιέσουν με οποιοδήποτε μέσο μπορούν και έχουν, προς όλες τις κατευθύνσεις για να πετύχουν την πολυπόθητη ΑΔΕΙΑ.

Αυτό τους αναγκάζει να κάνουν συμβιβασμούς προκειμένου να απεγκλωβιστούν από την παρανομία και ν' αναζητήσουν άλλους δρόμους επικοινωνίας.

Πολλοί θα ρωτήσουν: Αφού δεν μπορούν από μόνοι τους (φόβοι, απομόνωση, παρανομία) γιατί να μην βοηθήσουμε να απεγκλωβιστούν; Από τη στιγμή που "βοηθάς ν' απεγκλωβιστούν", πέφτεις στην παγίδα της εργολαβίας και όχι της αλληλεγγύης. Βοηθάς εργολαβικά - ανθρωπιστικά - ψευδοχριστιανικά και όχι με κριτήριο το μεταναστευτικό πόνο και αγωνία. Αγώνας να σπάσει η υποκρισία και ν' αναδειχθεί η αλληλεγγύη ως όπλο ενάντια στο κεφάλαιο που προσπαθεί - και εν μέρει το έχει πετύχει - να φέρει σ' αντίθεση τους εργαζόμενους μεταξύ τους.

Κ.Α.

ΑΘΗΝΑ

Σένγκεν: μονοπώλιο της έννομης βίας

Συνέχεια από την πρώτη σελίδα

Προκύπτει λοιπόν, η αναγκαιότητα για τη δημιουργία πολυεθνικών κρατικών μορφωμάτων. Η ΝΑΦΤΑ στη Βόρεια Αμερική, η ASEAN στην Ασία κι η Ευρωπαϊκή Ένωση.

Η Ευρωπαϊκή Ένωση εκφράζει ακριβώς τις νέες ανάγκες της κυριαρχίας. Πρόκειται για ένα μηχανισμό ο οποίος, ουσιαστικά, λαμβάνει όλες τις σημαντικές αποφάσεις για τις τύχες των ευρωπαϊκών λαών, αντικαθιστώντας τις εθνικές κυβερνήσεις. Αποφάσεις που δεν υπόκεινται στον παραμικρό κοινωνικό έλεγχο αφού ουδείς - πλην της ελίτ βελούχου - γνωρίζει τι ακριβώς συζητιέται στους διαδρόμους των Βρυξελλών και πολύ περισσότεροι ουδείς - πλην της ελίτ πάντα - μπορεί να τις επηρεάσει. Η οικονομική, εξωτερική και αγροτική πολιτική χαράσσονται στις Βρυξέλλες. Επιπλέον έχουν γίνει σημαντικά βήματα προς τη διαμόρφωση κοινής αμυντικής πολιτικής - κοινό γερμανογαλλικό στρατιωτικό σώμα, γαλλικές πυρηνικές δοκιμές, συμμετοχή στις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις στη Βοσνία, τη Σομαλία και το Ιράκ.

Η Ευρωπαϊκή Ένωση λοιπόν, πραγματώνει τις επιταγές των μεγάλων ευρωπαϊκών πολυεθνικών τόσο στον εσωτερικό, όσο και στον εξωτερικό της χώρο.

Στον εξωτερικό της χώρο οργανώνει και καθοδηγεί την καταλήστευση των τριτοκοσμικών και πρώην μπολσεβίκων χωρών. Καταλήστευση της οποίας ονομάζεται οικονομική διείσδυση και συνίσταται:

α) στην υφαρπαγή των πλουτοπα-

ραγωγικών πηγών αυτών των χωρών.

β) στη χρησιμοποίηση του εργατικού τους δυναμικού με εξευτελιστικούς όρους.

γ) στην εγκαθίδρυση καθεστώτων άμεσα ελεγχόμενων από το διεθνή νητήριο των Βρυξελλών, δηλαδή τη μετατροπή τους σε μπανανίες.

Στον εσωτερικό της χώρα η Ένωση μεθοδεύει την επίθεση ενάντια στα λαϊκά στρώματα. Εμπεδώνει την άνευ οποιουδήποτε περιορισμού ασυδοσία των πολυεθνικών. Ασυδοσία η οποία ονομάζεται ελευθερία των αγορών και συνίσταται στην άρση όλων των φιλολαϊκών μέτρων που για λόγους ψηφοθηρικού πολιτικαντισμού είχαν πάρει οι εθνικές κυβερνήσεις. Προωθεί δηλαδή την πλήρη υπαγωγή της κοινωνίας στη λογική της οικονομικής ανάπτυξης η οποία είναι η άλλη ονομασία της μεγιστοποίησης των κερδών των πολυεθνικών. Η μικρή αγροτική ιδιοκτησία κρίνεται ανταναπτυξιακή και οδηγείται στον αφανισμό. Μεγάλες βιομηχανίες κρίνονται ανταναπτυξιακές και κλείνουν αφήνοντας άνεργους εκατομμύρια εργαζόμενους. Οι συνδικαλιστικές ελευθερίες κρίνονται ανταναπτυξιακές και περιορίζονται. Το κράτος πρόνοιας κρίνεται ανταναπτυξιακό και διαλύεται. Οι αξιοπρεπείς μισθοί κρίνονται ανταναπτυξιακοί και καθυλώνονται. Η φορολογία για την πλουτοκρατία κρίνεται ανταναπτυξιακή και περιορίζεται. Το δικαίωμα στην δημιουργική δουλειά και τον ελεύθερο χρόνο κρίνεται ανταναπτυξιακό και χαράσσεται. Με δύο λόγια παγιώνεται ο κοινωνικός αποκλεισμός, η κοινωνία

των δύο τρίτων.

Οι ιθύνοντες της ευρωενωστικής ελίτ γνωρίζουν πολύ καλά ότι τα αντικοινωνικά τους σχέδια δε μπορούν παρά να συναντήσουν την αντίσταση των κοινωνικών κινημάτων, την εξέγερση των οδευόντων προς την εξαθλίωση κοινωνικών στρωμάτων. Προσπαθώντας να προλάβουν τις επερχόμενες κοινωνικές εκρήξεις κινούνται σε δύο κατευθύνσεις. Η πρώτη είναι η προσπάθεια χειραγώγησης της συνείδησης των πολιτών διαμέσου των μίντια. Χειραγώγηση που παίρνει τις μορφές:

α. Της παρουσίασης του ασύδοτου καπιταλισμού, του αγριότερου κοινωνικού δαρβινισμού ως της μόνης προοπτικής για την ανθρωπότητα. Σ' αυτό συμβάλλουν η κατάρρευση του Μαρξισμού και οι παλιόφιλοι που σπεύδουν να δηλώσουν την υποταγή τους στην αυτοκρατορία. Πολύ συχνά ακούμε ότι τα πράγματα είναι μεν άσχημα, αλλά δε μπορούν να αλλάξουν και γι' αυτό ας βρούμε μια ατομική λύση στα αδιέξοδά μας.

β. Της παρουσίασης των ξένων οικονομικών προσφύγων ως υπεύθυνων για την ανεργία και τον εκβαρβαρισμό της κοινωνίας. Οι ξένοι παίρνουν τις δουλειές μας, μας κλέβουν, βιάζουν τις γυναίκες μας, μας σκοτώνουν, παίρνουν τα επιδόματα και τεμπελιάζουν.

γ. Της κατασκευασμένης όλων αυτών που αντιστέκονται, της ψυχιατρικοποίησης της άρνησης υποταγής στη βαρβαρότητα. Καθένας που βρίσκεται αντιμέτωπος με τον νεοφιλελευθερισμό καταγγέλλεται ως διεστραμμένος εγκληματίας, ως αντι-

κοινωνικό στοιχείο, ως άτομο χρίζον ψυχιατρικής θεραπείας.

Η δεύτερη κατεύθυνση της Ε.Ε. είναι ο εκμοντερνισμός και η αναδιοργάνωση της κρατικής βίας με στόχο την ισοπέδωση της οποιασδήποτε φωνής καταφέρει να σπάσει τα δεσμά της ιδεολογικής χειραγώγησης. Προσπαθώντας να παγιώσουν στην Ευρώπη την σιωπή νεκροταφείου. Χτίζουν ένα ολοένα και πιο βάρβαρο αστυνομικό κράτος. Ένα πολύπλοκο νομοθετικό πλέγμα (με κύρια βάση τους αντιτρομοκρατικούς νόμους) λύνει τα χέρια της αστυνομίας να εγκληματήσει αχαλίνωτη σε βάρος της κοινωνίας. Η πρόσφατη εισβολή των ΕΚΑΜ στον καταυλισμό των τσιγγάνων, τα εκατοντάδες μπλόκα στους δρόμους, η κατάλυση του ναυπηγείου του ασύλου, οι δολοφονίες των Αλβανών προσφύγων απ' τα εκπυροσκροτούνα αστυνομικά περίστροφα, το καταδεικνύουν.

Επιπρόσθετα, αίρονται στην πράξη οι νόμικές εγγυήσεις για τις ατομικές ελευθερίες. Δίκες που παραβιάζουν τους δικονομικούς κανόνες, παραβίαση της ιδιωτικής ζωής του πολίτη, απεργίες που απαγορεύονται, καθημερινές συλλήψεις νέων ανθρώπων χωρίς εντάλματα, διώξεις με χαλκευμένα στοιχεία.

Τέλος δημιουργείται το Σένγκεν, αυτός ο τεράστιος μηχανισμός ηλεκτρονικού φακέλωματος, οργουελικής υφής. Εκατομμύρια πολίτες φακέλωνονται με βάση την πολιτική τους δραστηριότητα, την αντικαθεστωτική τους δράση. Ο κάθε αγωνιζόμενος δε διώκεται πλέον μόνο στη χώρα που δρα, αλλά σ' ολόκληρο

τον ευρωπαϊκό χώρο. Βρίσκεται στο στόχαστρο όλων των ευρωπαϊκών αστυνομιών. Για πρώτη φορά καθιερώνεται επίσημα το προληπτικό φακέλωμα, οι προληπτικές διώξεις. Για πρώτη φορά δε διώκονται μόνο οι πολιτικές ενέργειες που ξεπερνούν τα ήδη ασφυκτικά όρια της αστικής νομιμότητας, αλλά και αυτές που μέχρι πρότινος θεωρούνταν σύμφυτες με την αστική δημοκρατία: έκδοση πολιτικών εντύπων, συμμετοχή σε διαδηλώσεις, σε σωματεία, σε πολιτικές ομάδες. Για πρώτη φορά στο στόχαστρο εκτός από την πολιτική πράξη βρίσκεται και η πολιτική συνείδηση. Για πρώτη φορά νομοθετείται το έγκλημα της σκέψης, επαληθεύοντας την ερεβώδη πρόβλεψη του Όργουελ.

Θα ήταν μεγάλο λάθος να θεωρήσουν το Σένγκεν σαν ένδειξη της απόλυτης δύναμης της ευρωενωστικής κυριαρχίας. Αντίθετως αποτελεί έκφραση του φόβου της για τις επερχόμενες κοινωνικές εκρήξεις εναντίον της εξαθλίωσης και της βαρβαρότητας. Κι είμαστε πεπεισμένοι ότι τα εφιαλτικά σχέδια των κυρίαρχων θα ανατραπούν μέσα από την ενδυνάμωση του αντικαθεστωτικού αντικαπιταλιστικού αγώνα, μέσα από τη σφυρηλάτηση της πολιτικής προοπτικής, της επαναστατικής λαϊκής αντίστασης.

Το παραπάνω κείμενο αποτελεί την κεντρική εισήγηση της Συνεργασίας Κατοίκων Ηλιούπολης Ενάντια στη Συνθήκη Σένγκεν στην εκδήλωση - συζήτηση που έγινε στο θεατρικό εργαστήριο Ηλιούπολης την προηγούμενη Πέμπτη.

Ο μεγάλος αδερφός στη Βρετανία...

λεοπτικής παρακολούθησης, ανεβάζοντας τον προϋπολογισμό στα 22,5 εκατομμύρια δολάρια μόνο για φέτος και με στόχο την άμεση εγκατάσταση 10.000 ακόμα μηχανών τηλεοπτικής λήψης. Εκτός όμως από την κεντρική κυβέρνηση, συστήματα τηλεοπτικής παρακολούθησης εγκαθίστανται και από τις τοπικές αρχές. Τα τρία τέταρτα των δήμων στη βρετανία έχουν εγκαταστήσει δημοτικά συστήματα παρακολούθησης και σήμερα δημοτικές κάμερες παρακολούθησης υπάρχουν σε πάνω από 250 βρετανικές πόλεις. Και αυτό δεν είναι όλο. Υπάρχουν επίσης κάμερες παρακολούθησης των υπηρεσιών δημοσίων συγκοινωνιών, της τροχαίας, ακόμα και ιδιωτικών εταιρειών

"security". Στο μετρό του Λονδίνου, η μητροπολιτική αστυνομία καυχάται για το γεγονός ότι έχει εγκαταστήσει πάνω από 14.000 κάμερες που παρακολουθούν συνεχώς τους επιβάτες και τα βαγόνια. Στη γειτονιά του "City" του Λονδίνου, που αποτελεί το οικονομικό επίκεντρο της Βρετανίας, οι περισσότερες από τις 1.300 κάμερες που είναι εγκατεστημένες εκεί, ανήκουν σε ιδιωτικές εταιρείες παρακολούθησης. Υπάρχουν επίσης, στην ίδια περιοχή, 70 κάμερες που παρακολουθούν την κίνηση των αυτοκινήτων και άλλες 16 που είναι τοποθετημένες σε τέτοια σημεία ώστε να φωτογραφίζουν τον αριθμό των πινακίδων, τον οδηγό και το συνοδηγό κάθε αυτοκινήτου που εισέρχεται στο "City" από τις οχτώ εισόδους που υπάρχουν -και επιτηρούνται συνεχώς από την αστυνομία.

Πριν τρεις εβδομάδες ένας ιδιώτης κυκλοφόρησε στο εμπόριο μια βιντεοκασέτα που λέγεται "Caught in the Act" ("Επ' αυτοφώρω") και που μέχρι σήμερα έχει πουλήσει πάνω από 80.000 αντίγραφα. Η βιντεοκασέτα περιέχει ένα μοντάζ από σκηνές που έχουν τραβηχτεί από κάμερες παρακολούθησης ιδιωτικών εταιρειών και δημοτικών αρχών. Συμπεριλαμβάνει μια ερωτική σκηνή σε ένα γραφείο, ένοπλες ληστείες, βαποράκια που σπάνε ένα αυτοκίνητο και μια γυναίκα γυμνή στο μπάνιο της. Ο ίδιος μάλιστα υποστηρίζει ότι με αυτή του την κίνηση θέτει δημόσια το ζήτημα του σεβασμού της ιδιωτικότητας και δεν στοχεύει στο οικονομικό κέρδος. Αυτός ο αξιότιμος κύριος ονομάζεται Barrie Goulding και αν σκεφτεί κανείς ότι η προηγούμενη

βιντεοκασέτα που είχε κυκλοφορήσει ο ίδιος στο εμπόριο ονομαζόταν "Executions" -ακριβώς γιατί περιείχε σκηνές εκτελέσεων από όλο τον κόσμο- μάλλον δεν μένουν πολλά περιθώρια αμφιβολιών για τα κίνητρά του.

Αυτό το περιστατικό καταδεικνύει πολλές όψεις της βάρβαρης εποχής μας. Εκτός από το γεγονός της εκτεταμένης αστυνόμευσης και της συνεχούς παρακολούθησης, πέρα από την επιβεβαίωση, για μια ακόμα φορά, του ότι η καπιταλιστική μανία για κέρδος δεν γνωρίζει κανένα ηθικό φραγμό, οι μαζικές πωλήσεις της "Επ' αυτοφώρω σύλληψης" αναδεικνύουν σε βασικό γνώρισμα της εποχής μας την αχόρταγη διάθεση της στερημένης από ζωή τηλεμάζας για κατανάλωση εικόνων και "γεγονότων".

...στο στόχαστρο οικολόγοι ακτιβιστές

Ανώτατοι αξιωματικοί της αστυνομίας στην Αγγλία και στην Ουαλία, ζήτησαν από τους προϊσταμένους της "αντιτρομοκρατικής" υπηρεσίας να συλλέξουν πληροφορίες για τους διαδηλωτές της παρακαμπτηρίου του Newbury, αλλά και για τους υπόλοιπους ακτιβιστές οικολόγους.

Ο επικεφαλής της "αντιτρομοκρατικής" υπηρεσίας της Σκωτίας Γιάρντ, I. Grieve, που πρόσφατα ασχολήθηκε με το τελευταίο κύμα βομβιστικών επιθέσεων του I.R.A., πρόκειται να συντονίσει την επιχείρηση.

Είναι χαρακτηριστικά τα λόγια αξιωματικού της "αντιτρομοκρατικής": "αυτοί οι άνθρωποι πρέπει να αντιμετωπίζονται ως πρόβλημα δημόσιας τάξης. Δεν αναφερόμαστε συνεχώς σε εγκληματικές ενέργειες".

Οι σχετικές κινήσεις ακολουθούν μια περίοδο αυξανόμενης απογοήτευσης για τους αστυνομικούς διευθυντές, όσον αφορά την "αντιτρομοκρατική" εκστρατεία που διενεργήθηκε σ' όλη τη χώρα. Οι υποστηρικτές των κινήσεων αυτών πιστεύουν ότι πολλοί από αυτούς που ανήκουν στο Animal Liberation Front είναι επίσης αναμειγμένοι στις κινήσεις διαμαρτυρίας κατά των δρόμων (anti-roads) καθώς και ότι θα ήταν λογικό να δημιουργηθεί ένα εθνικό σύστημα συγκέντρωσης πληροφοριών. Πηγές της αστυνομίας αναφέρουν πως

οι συντονισμένες ενέργειες στοχεύουν περισσότερο στους ακτιβιστές "της πρώτης γραμμής" παρά στους διαδηλωτές που σκαρφάζουν στα δένδρα. Ενδιαφέρονται δηλαδή για βίαιες ενέργειες και όχι για ανθρώπους που κάθονται απλώς στη μέση του δρόμου.

Μία από τις ομάδες που αναμφίβολα θα τεθούν στο στόχαστρο της Σκωτίας Γιάρντ, εάν το σχέδιο γίνει αποδεκτό είναι η "φυλή Donga", της οποίας τα μέλη συγκροτούν τον πυρήνα των ακτιβιστών στις λεγεώνες "κατά των δρόμων". Από τότε που οι Dongas εγκαίνισαν την άμεση δράση "κατά των δρόμων" στο Twyford Down κοντά στα Winchester το 1922, τα μέλη τους έχουν εκτεθεί δημόσια.

Οι ακτιβιστές οικολόγοι έχουν ενδυναμωθεί από την επιτυχία των διαδηλώσεων κατά των πυραύλων Κρουζ, οι οποίες στην Ανατολική Αγγλία αποτέλεσαν οδυνηρό αγκάθι για το υπ. Εθνικής Άμυνας. Τα τελευταία χρόνια οι ακτιβιστές τελειοποίησαν την τακτική τους στην σταυροφορία κατά των δρόμων με αποτέλεσμα η εκστρατεία στο Newbury να στοιχίσει εκατομμύρια λίρες στο γενικό κόστος της κατασκευής της παρακαμπτηρίου.

Η καμπάνια τους προκάλεσε επίσης την σοβαρή καθυστέρηση στο οργανόγραμμα κατασκευής του δρόμου καθώς και την οργή τοπικών βουλευτών.

Τις τελευταίες βδομάδες σημειώθηκαν δεκάδες συλλήψεις χωρίς ωστόσο σοβαρές συνέπειες στις κινήσεις των οικολόγων ακτιβιστών.

πηγή The Guardian 27.3.96

LANDRONKA S.O.S.

Η Landronka, η γνωστότερη κατάληψη στέγης της Τσεχίας, βρίσκεται ξανά (?) σε κίνδυνο. Για την ιστορία, η Landronka βρίσκεται στη μέση ενός πάρκου σε μία φάρμα του 17ου αιώνα. Το Σεπτέμβριο του '93 ομάδα νεαρών ατόμων (συμπεριλαμβανομένων κάποιων που είχαν σχέση με το αναρχικό έντυπο AUTONOMY) καταλαμβάνει το κτήριο όπου και αρχίζει τις δραστηριότητές της καθορίζοντας το πεδίο δράσης της σε τρία επίπεδα: κοινωνία, πολιτική και πολιτισμός.

Οι απαντήσεις της τοπικής κρατικής θηριωδίας ήταν άμεσες (φθάνοντας στο σημείο να ξυλοφορτωθούν καταληψία όταν τους ζήτησε την υπηρεσιακή τους ταυτότητα ή να κάνουν έφοδο στην κατάληψη με πρόσχημα ότι ψάχνουν ένα 10χρονο κοριτσάκι).

Τελικά μονάδες της Αντιτρομοκρατικής, μαζί με όλο το σκυλολόι των τοπικών αρχών εισβάλουν στην κατάληψη όπου εκστασιασμένοι και παρασυρόμενοι από χολιγουντιανά σενάρια βιντεοσκοπούν της επιχείρησή τους και ενώ έχουν μαζέψει τους καταληψίες στην αυλή του σπιτιού, ψάχνουν τα δωμάτια τους όπου και τελικά βρίσκουν δύο μπουκάλια με βενζίνη και μικρή ποσότητα Ινδικής κάνναβης. Οι καταληψίες θα συλληφθούν ενώ θα γίνουν οι πρώτες εκτιμήσεις από τους συμβούλους κάποιων εταιρειών για να διαμορφωθεί η Landronka σε ξενοδοχείο.

Η ζωή φυσικά στην κατάληψη συνεχίζεται με διάφορα happening, συναυλίες αλληλεγγύης (με συγκροτήματα από Πολωνία, Αγγλία, Γαλλία, ΕΠΑ, Γερμανία, Αυστρία, Φιλανδία...), πορείες στο κέντρο της πόλης, στο δημαρχείο ενώ παράλληλα διάφορα clubs διοργανώνουν συναυλίες ενίσχυσης για την Landronka και οι Πολωνοί Αναρχικοί κάνουν μια δυναμική συγκέντρωση μπροστά από την Τσεχική Πρεσβεία στη Βαρσοβία, ενώ οι ντόπιοι Αναρχικοί καταφέρνουν να αναρτήσουν πανό στο Old Town Tower ένα από τα πιο κεντρικά αξιοθέατα της Πράγας. Τα κύματα συμπαράστασης προς την κατάληψη από την τοπική κοινωνία είναι πολλά. Πάνω από 2.000 άτομα προσυπογράφουν ένα κείμενο αλληλεγγύης ενώ η γειτονιά της Landronka αντιτίθεται στην κατασκευή του ξενοδοχείου που θα καταστρέψει την οικολογική ισορροπία του πάρκου.

Το θέατρο του παραλόγου μεταξύ των τοπικών αρχών, της Εταιρίας "Φάντασμα" και 5της κατάληψης συνεχίζεται. Οι προκλήσεις στην Landronka δεν φαίνονται να τελειώνουν ποτέ και ενώ τη μία η Εταιρία εξαφανίζεται την άλλη πάλι προβοκαρεί τα παιδιά της κατάληψης.

Οι δραστηριότητές της φυσικά, δεν σταματούν όπως και η διεθνής αλληλεγγύη του αντιεξουσιαστικού χώρου. Συναυλίες στην Ολλανδία, Γερμανία, γράμματα συμπαράστασης σταλμένα στο Δημοτικό Συμβούλιο από περίπου 20 κινήσεις πρωτοβουλίας της Μπαλντία, πορεία αναρχικών του προηγούμενου μήνα στη Νέα Υόρκη (!), ξανά πορείες στην Πολωνία, οικονομική ενίσχυση κ.λπ. Ενώ στην τοπική κοινωνία αμέριστη συμπαράσταση δείχνουν τόσο οι Μαθητικές Κινήσεις όσο η Κίνηση Αλληλεγγύης Πολιτών (HOST). Τελειώνοντας, αυτό το μήνα στο δημοτικό Συμβούλιο θα συζητηθεί το κατατεθειμένο project των παιδιών για τη διατήρηση της φόρμας κάτω από τη δική τους ονομασία/δοκτιρία. Φυσικά οι προβλέψεις όπως και τα σχέδια των κρατιστών δεν είναι τόσο αισιόδοξα...

Τα παιδιά ζητούν τη βοήθεια όλων μας τόσο σε επίπεδο συμπαράστασης, όσο και στο επίπεδο ανταλλαγής υλικού/αρχείου.

Για επικοινωνία:
AUTONOMIE: P.O. BOX 223
111 21 Praha 1. Check Rep
Landronka: Tomonova 1 Praha 6 - Brevnov

Η Λατινική Αμερική καλλωπίζεται

Μεγάλες προσπάθειες καταβάλλουν το τελευταίο καιρό οι λατινοαμερικάνικες κυβερνήσεις για να πείσουν ότι ο δολοφονικός ρόλος του στρατού και των παραστρατιωτικών ομάδων θανάτου αποτελεί παρελθόν και ότι το μέλλον θα χαρακτηρίζεται από μια ευτυχημένη δημοκρατική κοινωνία υπό τη στοργή και τη φροντίδα του αναπτυσσόμενου καπιταλισμού. Έτσι τα διεθνή ΜΜΕ προβάλλουν την υποχρεωτική αποστράτευση 300 ύποπτων για βιαιοπραγίες αξιωματικών του στρατού της Γουατεμάλας που διατάχθηκε από το νεοεκλεγέντα πρόεδρο Arzu. Προβάλλουν επίσης το γεγονός έχουν σχηματιστεί επιτροπές που θα ερευνήσουν καταγγελίες για περιπτώσεις βασανιστηρίων, δολοφονιών και εξαφανίσεων στη Χιλή, την Ονδούρα, την Αργεντινή, τη Βραζιλία κ.α. Ειδικά για τη Βραζιλία, χαιρετίστηκε με ενθουσιασμό η ανακοίνωση της ψήφισης νόμου σύμφωνα με τον οποίο, στο εξής, τα 300.000 μέλη της θρυλικής στρατιωτικής αστυνομίας θα δικάζονται σε κανονικά δικαστήρια και όχι σε στρατοδικεία, όπως μέχρι τώρα συνέβαινε.

Βέβαια, τα πράγματα έχουν και μια άλλη όψη. Για παράδειγμα, το προαναφερθέν νομοσχέδιο, μπορεί να ψηφίστηκε από τη βραζιλιάνικη βουλή, όπως διαφημίστηκε, αλλά για να ισχύσει πρέπει να ψηφιστεί και στη γερουσία, κάτι αδύνατο, αφού ελέγχεται ολοκληρωτικά από τους στρατιωτικούς. Και

για να δοθεί μια εικόνα του είδους των δραστηριοτήτων της βραζιλιάνικης στρατιωτικής αστυνομίας, μπορεί να αναφερθεί ένα όχι ιδιαίτερα παλιό περιστατικό: το 1992 η στρατιωτική αστυνομία επενέβη για να καταστείλει μια εξέγερση στις φυλακές Carandiru του Σάο Πάολο. Αποτέλεσμα: 111 νεκροί κρατούμενοι. Κανένας από τους 121 αστυνομικούς που δικάστηκαν στη συνέχεια δε θεωρήθηκε ένοχος για σπλήνισμα!

Στη Γουατεμάλα, η αποστράτευση των ύποπτων για βιαιοπραγίες στρατιωτικών ακυρώθηκε γιατί, σύμφωνα με δικαστική απόφαση, "παραβιάστηκαν τα εργασιακά τους δικαιώματα".

Στην Αργεντινή γίνονται πράγματα έρευνες σε σχέση με καταγγελίες για παραβιάσεις ανθρωπίνων δικαιωμάτων. Το μόνο πρόβλημα είναι ότι αυτές οι έρευνες δεν μπορούν να έχουν οποιοδήποτε πρακτικό αποτέλεσμα, μιας και όλοι οι υπεύθυνοι του πραξικοπήματος και των εκκαθαρίσεων, έχουν ήδη αμνηστευθεί από τον πρόεδρο Menem, ως μια κίνηση "για την εθνική συμφιλίωση".

Στην Ονδούρα τώρα, χαρακτηρίζεται ως θρίαμβος της ελευθερίας το γεγονός ότι τους τελευταίους μήνες εξετάζεται δικαστικά η καταγγελία για βασανιστήρια που πραγματοποιήσε εις βάρος έξι φοιτητών μια ομάδα δέκα στρατιωτικών, το 1982. Το πρόβλημα είναι

ότι έχουν περάσει δεκατέσσερα χρόνια κι ότι αυτή είναι μόνο μια από τις 184 επίσημες καταγγελίες παραβιάσεων των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, μερικές από τις οποίες χρονολογούνται ακόμα και από το 1970! Επιπρόσθετα, χαρακτηρίστηκε ως δημοκρατική κατάσταση το γεγονός ότι άρχισαν να αποκαλύπτονται δημόσια οι μυστικοί μαζικοί τάφοι όπου κατέληξαν πολλοί από τους εξαφανισμένους...

Αντίστοιχη είναι και η κατάσταση στη Χιλή, όπου επίσης έχει αρχίσει η "διερεύνηση" των καταγγελιών για παραβιάσεις των ανθρωπίνων δικαιωμάτων. Εδώ έχουμε πάνω από 500 καταγγελίες, που ξεκινάνε από το 1973. Εγκυητής για το άψογο των διαδικασιών είναι φυσικά ο πρώην δικτάτορας, στρατηγός Augusto Pinochet, ο οποίος παραμένει αρχηγός του στρατού...

Αντίστοιχη εκστρατεία καλλωπισμού και δημοκρατικής ευταξίας θέλησε να ξεκινήσει και ο πρόεδρος της Κολομβίας Ernesto Samper, ο οποίος όμως ατύχησε, μιας και στο μεταξύ αποκαλύφθηκε ότι κατά την προεκλογική του εκστρατεία είχε εισπράξει 6.000.000\$ από το καρτέλ του Κάμι. Περισσότερο ειλικρινής ο πρόεδρος του Περού Alberto Fujimori, δήλωσε πρόσφατα ότι "αν η ατιμωρησία (των βασανιστών και των παραστρατιωτικών) είναι το τίμημα για την ειρήνη, αυτό το τίμημα είμαστε πρόθυμοι να το πληρώσουμε"...

50 χρόνια από την έναρξη του εμφυλίου

Η νύχτα της 31 Μαρτίου του 1946 πέρασε στην ιστορία σαν την ημερομηνία που άρχισε και επίσημα ο εμφύλιος πόλεμος - που έμελλε να κρατήσει τρία ολόκληρα χρόνια - και που άφησε ανεξίτηλα τα σημάδια του στην ελληνική κοινωνία για τις επόμενες δεκαετίες. Στην πραγματικότητα βέβαια ο εμφύλιος είχε αρχίσει αρκετούς μήνες νωρίτερα κυρίως από τη μεριά της άρχουσας τάξης με την πολύτιμη βοήθεια των συμμοριών του παρακράτους, ενώ υπήρχαν και κάποια περιορισμένα χτυπήματα από μεμονωμένες ανταρτοομάδες. Την νύχτα όμως της 31 Μάρτη η επίθεση της ομάδας των

ρικών της ορεινής Ελλάδας, την φτώχη αγροτιά, τους εργάτες και τη νεολαία στις πόλεις και στα μεγάλα αστικά κέντρα, την πλειοψηφία δηλαδή των μη προνομιούχων στρωμάτων της ελληνικής κοινωνίας. Η λέξη πανεαμισμός για ορισμένες περιοχές της Ελλάδας δεν θα 'ταν υπερβολική για να χαρακτηρίσει την κατάσταση που επικρατούσε εκείνη την εποχή. Αυτό που ενέπνεε όλο αυτόν τον κόσμο ήταν, πέρα από τον αντιφασιστικό αγώνα, η πίστη σε ένα καλύτερο αύριο, η πάλη για λευτεριά, κοινωνική δικαιοσύνη και ισότητα. Η ηγεσία του ΚΚΕ εκμεταλλεύτηκε με τον καλύτερο τρόπο αυτή την

τρομοκρατία στην ύπαιθρο που υπονοείται ότι οφείλεται στο ΕΑΜ και το κυριότερο ο ΕΛΑΣ έμπαινε υπό τον έλεγχο της κυβερνήσεως.

Η συμφωνία της Καζέρτας υπεγράφη στις 26 Σεπτεμβρίου 1944 και ενώ η απελευθέρωση ήταν πολύ κοντά. Με τη συμφωνία αυτή ο ΕΛΑΣ τέθηκε υπό τις διαταγές ενός βρετανού αρχιστράτηγου του Σκόμπι. Με τον τρόπο αυτό οι Άγγλοι και ο Γ. Παπανδρέου θεωρητικά δέσμευαν τον ΕΛΑΣ ώστε σε ενδεχόμενη επέμβαση των Άγγλων μετά τη φυγή των Γερμανών, να μην μπορούσε να ακολουθήσει ευθύς εξαρχής την ένοπλη αντίσταση αντιμετωπίζοντας τους Άγγλους σαν να επρόκειτο για ένα στρατό κατοχής.

Στον απόηχο των γεγονότων του Δεκέμβρη, τον Φεβρουάριο του 1945, υπογράφεται η συμφωνία της Βάρκιζας. Τα Δεκεμβριανά ήταν στην ουσία ένας μικρός εμφύλιος οργανωμένος από τους Άγγλους και η πρώτη μεγάλη ήττα του αριστερού κινήματος στην Ελλάδα. Βέβαια δεν ήταν τίποτα μπροστά στο ολοκαύτωμα του ολοκληρωτικού εμφυλίου που ήρθε στη συνέχεια. Στο μακρινό τότε προάστιο της Βάρκιζας, υπογράφηκε η ομώνυμη συμφωνία που έθεσε τέρμα στην ύπαρξη του ΕΛΑΣ. Με τη συμφωνία αυτή και την παράδοση των όπλων, το λαϊκό κίνημα στην Ελλάδα, μένει προδομένο και ανηπεράσιτο μπρος στις ορέξεις και τις επιλογές των Άγγλων και της ελληνικής αστικής τάξης. Σημαντικό στοιχείο αυτής της συμφωνίας είναι ότι αμνηστία γενική δεν δίνεται. Αμνηστεύονται τα Δεκεμβριανά, όχι όμως και τα κατοχικά αδικήματα και αυτό θα χρησιμοποιηθεί για την εξόντωση χιλιάδων αγωνιστών. Η συμφωνία της Βάρκιζας έμελλε σύντομα να αποδειχθεί τραγικό λάθος και απαρχή της πιο ωμής τρομοκρατικής χιτοκρατίας.

Την επομένη της διάλυσης του ΕΛΑΣ, ξεφύτρωσαν σε όλη τη χώρα πάνοπλες συμμορίες του παρακράτους της δεξιάς που άρχισαν να σπέρνουν τον τρόμο σε όλη την ελληνική επαρχία. Ακρωτηρίασαν, σκότωσαν, πυρπόλυσαν, βασάνισαν, βίασαν, κατακρεούργησαν πολύ κόσμο, λεηλάτησαν, θυσάβρισαν... Οι συμμορίες αυτές εξοπλίστηκαν από τους Άγγλους και το ελληνικό κράτος αμέσως μετά την συμφωνία της Βάρκιζας, με το πρόσχημα της άμυνας έναντι των υπολλειμμάτων του ΕΛΑΣ. Οι μαχητές του ΕΛΑΣ που επιστρέφουν στις πόλεις τους και στα χωριά τους, έκπληκτοι βλέπουν ότι οι πρώην δούλοιοι, ταγματασφαλίτες κ.λ.π., έχουν καταλάβει τις πιο καίριες θέσεις στον κρατικό μηχανισμό - στην αστυνομία και στον νεοσύστατο στρατό - και καταλαβαίνουν ότι η κατοχή συνεχίζεται με άλλο πια πρόσωπο. Πολλοί συνειδητοποιούν ότι αργά ή γρήγορα, θα αναγκαστούν να ξαναπάρουν τα όπλα και να βγουν στο βουνό. Την περίοδο αυτή εκδίδονται αθρόα εντάλματα συλλήψεων που φθάνουν τον αριθμό των 80.000(!), με αποτέλεσμα να γεμίσουν οι φυλακές με αριστερούς. Εμφανίζεται ο θεσμός των εκτάκτων στρατοδικείων, τα οποία δικάζουν, καταδικάζουν και στέλνουν στα εκτελεστικά αποσπάσματα χιλιάδες. Οι χίτες έχουν υποκαταστήσει το επίσημο κράτος, κυρίως στην ύπαιθρο, όπου πια εμφανίζονται και ως "Βασίλειο της Ελλάδας". Σε όλη την ελληνική επικράτεια εμφανίστηκαν πάνω από 150 παρακρατικές συμμορίες, με 25.000 περίπου οπλισμένα μέλη. Στην Αθήνα, οι χίτες του Γρίβα, στην Πελοπόννησο ο Μαγκανάς και πολλοί άλλοι, στη Ρούμελη οι Βουρλάκης και Σόλιας, στη Θεσσαλία οι ληστοσυμμορίες του Σούρλα, του Μπέη, του Παπαξαγόρα (ένοπλος παπάς), του Βελέτζα, του Μαϊμάνη και του Καλαμπάκη, στην Ήπειρο οι Μόκας και Βοίδαρος. Και δεν κινηγούσαν μόνο όποιον είχε ε-

νεργό δράση στο αντιστασιακό κίνημα αλλά και τα παιδιά τους, τους συγγενείς τους, τους γονείς τους, με την επικάτα του συνοδοιπόρου.

Μέσα σε αυτό το κλίμα τρομοκρατίας προκηρύχθηκαν οι εκλογές για τις 31 Μάρτη του 1946, όπου το Κ.Κ.Ε. είχε την γραμμή της αποχής, ενώ ήδη η Κ.Ε. του Κ.Κ.Ε., στην 2η ολομέλεια, το Φλεβάρη του 1946, είχε αποφασίσει την ένοπλη αντιπαράθεση στο καθεστώς τρομοκρατίας της Δεξιάς. Ακόμα και την ημέρα των εκλογών, οι παρακρατικές συμμορίες της δεξιάς, δεν δίστασαν να διαπράξουν νέους φόνους αριστερών, "επισφραγίζοντας" την ομολογία των εκλογών της 31ης Μαρτίου. Η επίθεση στο Λιτόχωρο είναι το πρώτο ξέσπασμα - απάντηση στη θηριωδία του φασιστικού καθεστώτος. Η βία δημιουργεί αντιβία.

Να τι έγραψε ο Αμερικανός απεσταλμένος του ραδιοφωνικού δικτύου CBS, για τις εκλογές της 31ης Μαρτίου: "Με όλη την δύναμη και τις ένοπλες δυνάμεις στα χέρια της δεξιάς και με την ύπαιθρο κάτω από την τρομοκρατία των χωρίς οίκτο δεξιών συμμοριών που ήταν πανταχού παρούσες, ο έλληνας χωρικός δεν είχε καμιά διάθεση να κάνει τον ήρωα...". Το ποσοστό αποχής παρουσιάστηκε ότι ήταν 9,6%. Στην πραγματικότητα όμως, όπως εξακριβώθηκε αργότερα και παρόλη την τρομοκρατία, η αποχή έφθασε το 50%.

Μετά τις εκλογές, οι παρακρατικές συμμορίες, αποθρασυμένες από την εκλογική τους νίκη, συνεχίζουν την τρομοκρατία και στρατοκράτηση της υπαίθρου με αλληπάλληλες δολοφονίες, όχι μόνο οργανωμένων ΕΑΜικών αλλά και απλών χωρικών, που μπορεί να ήταν κάπως ευνοϊκά διακείμενοι προς το ΕΑΜ. Η λέξη ζούγκλα δεν είναι υπερβολική για να χαρακτηρίσει την κατάσταση που επικρατούσε εκείνη την εποχή. Από τη Βάρκιζα μέχρι τις εκλογές είχαμε τον αιματηρότατο απολογισμό που ακολουθεί:

Δολοφονημένοι	1.289
Τραυματισμοί-Ακρωτηριασμοί	6.681
Βασανιστήρια	32.632
Συλλήψεις	84.939
Μπλόκα	335
Βιασμοί	165
Απαγωγές - Εξαφανίσεις	151
Κουρέματα γυναικών	173

Για τους αγωνιστές της αντίστασης δεν υπήρχαν περιθώρια. Η επιλογή που έχουν να κάνουν είναι: υ-

ποταγή, φυλακή ή έξοδος στο βουνό, έξω από τον θανάσιμο κλοιό.

Έτσι αρχίζει η πρώτη φράση του Αντάρτικου, με την δημιουργία των ομάδων καταδιωκόμενων αγωνιστών. Κάθε ομάδα είχε συνήθως δύναμη 7 - 10 άνδρες και ο διοικητής της εκλεγόταν από την συνέλευση της ομάδας. Σταθμό για την πορεία του αντάρτικου αποτέλεσε η ίδρυση του γενικού αρχηγείου, στις 26 - 28 Οκτώβρη του 1946. Για λίγο διάστημα και μετά την συγκρότηση του γενικού αρχηγείου η ονομασία των ενόπλων δυνάμεων του είναι αόριστη. "Αντάρτες", "Γενικό Αρχηγείο Ανταρτών". Στο τέλος όμως του 1946, οι ένοπλοι παίρνουν την επίσημη ονομασία τους: "Δημοκρατικός Στρατός Ελλάδος" (Δ.Σ.Ε.).

Με την συγκρότηση του Δ.Σ.Ε. και την έναρξη των μεγάλων εκκαθαριστικών επιχειρήσεων από την χωροφυλακή και τον εθνικό στρατό στις ορεινές περιοχές της Ελλάδας, αρχίζει πλέον ολοκληρωτικός πόλεμος που θα διαρκέσει τρία χρόνια και θα τελειώσει με την συντριβή του Δ.Σ.Ε. στο Γράμμο και το Βίτσι.

Το Μεταεμφυλιοπολεμικό καθεστώς του κράτους - χωροφύλακα συνέχισε το κυνήγι και την τρομοκρατία, ακόμα και με την υπόνοια αριστερής δραστηριοποίησης. Η μεταπολίτευση, το '74, έφερε μαζί της και την νομιμοποίηση του Κ.Κ.Ε., νομιμοποίηση που την αντάλλαξε με την πλήρη και χωρίς ψευτοηρωισμούς υποταγή και συνεργασία του με το αστικό καθεστώς.

33 Ελασιτών στο αστυνομικό τμήμα του Λιτόχωρου στον Όλυμπο έγινε κατόπιν κομματικής εντολής και μάλιστα από τον ίδιο τον Ζαχαριάδη, ενώ μέχρι τότε το ΚΚΕ απέφευγε να πάρει επίσημα ξεκάθαρη θέση για στρόφη προς τον ένοπλο αγώνα.

Η ημερομηνία που επιλέχτηκε δεν ήταν τυχαία. Ήταν η τελευταία νύχτα πριν τις εκλογές που είχαν προκηρυχτεί για την επόμενη και όπου το ΚΚΕ καλούσε τον κόσμο σε αποχή. Με τη βία αυτή ενέργεια, το ΚΚΕ ήθελε αφενός να δείξει το νόημα της αποχής, αφετέρου να κάνει μια ένοπλη ενέργεια που θα είχε την έννοια της προειδοποίησης προς το αστικό κράτος. Ότι δηλαδή αν εξακολουθούσε η τρομοκρατία και οι διώξεις προς τα μέλη του ΕΑΜ, τότε θα ξανάπαιρναν τα όπλα για να επιβάλλουν τη θέληση τους όπως έγινε και στη γερμανική κατοχή.

Την ημέρα των εκλογών μόνο οι αρμόδιοι της χωροφυλακής θα μαθαίνανε την είδηση. Αλλά και τις άλλες μέρες ελάχιστοι την πρόδεξαν και της έδωσαν σημασία, αφού γράφτηκε μόνο σε κάνα-δύο εφημερίδες της Δεξιάς. Κανείς δεν φανταζόταν πως το Λιτόχωρο ήταν μόνο η αρχή και ακόμα και οι αριστεροί πίστεψαν πως επρόκειτο το πολύ-πολύ για μια συμβολική διαμαρτυρία στην εκλογική παρωδία. Χρειάστηκαν πολλά χρόνια για να πιστοποιηθεί ότι το Λιτόχωρο ήταν προγραμματισμένη και ήρμελετημένη ενέργεια με σκοπό το γενικότερο πέρασμα στον ένοπλο αγώνα.

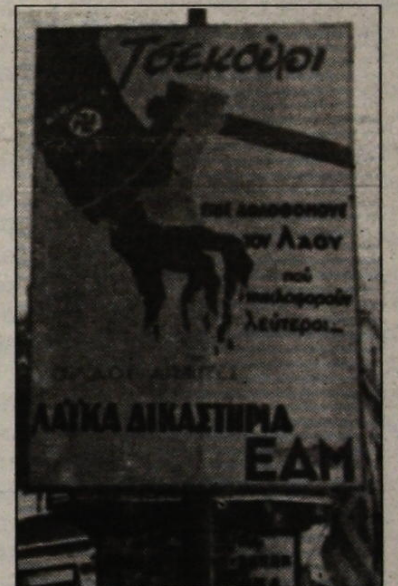
Η επίθεση στο Λιτόχωρο και η έναρξη πλέον του ολοκληρωτικού εμφυλίου πολέμου ήταν φυσική συνέπεια του κλίματος μιας ολόκληρης περιόδου που ξεκινάει από τα χρόνια της Κατοχής και συνεχίζεται με την απελευθέρωση από τους Γερμανούς, τα τραγικά γεγονότα του Δεκέμβρη του '44 και όλα όσα επακολούθησαν. Κατά τη διάρκεια της γερμανοϊταλικής κατοχής αναπτύχθηκε στην Ελλάδα ένα μαζικό λαϊκό κίνημα αντίστασης, το πιο μαζικό και μαχητικό ίσως σε όλη την Ευρώπη στη διάρκεια του Β' Παγκοσμίου Πολέμου. Στις τάξεις του αυτό το κίνημα συσπειρώνε τους ακτήμονες χω-

ευνοϊκή συνθήκη και κατάφερε να γίνει καθοδηγητής στην αντίσταση του λαού, έχοντας σαν σκοπό την ικανοποίηση των δικών τους συμφερόντων και φιλοδοξιών. Γι' αυτό το σκοπό άλλωστε δεν δίστασε να εξοντώσει όποιον αγωνιστή είχε μια διαφορετική άποψη και τόλμησε να εναντιωθεί στη γραμμή του κόμματος. Σε γενικές γραμμές το ΚΚΕ δεν θέλησε να δώσει στον αγώνα κατά των γερμανών και ένα ευρύτερο ταξικό-ανταρτικό περιεχόμενο αλλά προκειμένου να διατηρήσει τις ισορροπίες με την ντόπια αστική τάξη και τους άγγλους, περιόρισε στην πράξη τις προοπτικές αγώνα στα πλαίσια της αστικής δημοκρατίας. Με άλλα λόγια, δεν έκανε αγώνα για την κοινωνική απελευθέρωση αλλά εθνικοαπελευθερωτικό.

Από την άλλη μεριά οι Άγγλοι, ήθελαν όχι απλώς να διαλύσουν το Εαμικό κίνημα αλλά την ολοκληρωτική συντριβή του, να το εξαφανίσουν από προσώπου γης. Για τον Τσώρτσιλ ο ΕΛΑΣ και οι καπετάνιοι του ήταν ληστές και στυγνοί δολοφόνοι. Το ΚΚΕ με την πολιτική του αποδείχτηκε ο καλύτερος σύμμαχος των άγγλων και της ελληνικής αστικής τάξης. Ειδικότερα με τις συμφωνίες του Λιβάνου, της Καζέρτας και της Βάρκιζας που υπέγραψε, έπαιξε προδοτικό και καταστροφικό ρόλο για το λαϊκό κίνημα στην Ελλάδα και προετοίμασε το έδαφος για την οριστική του ήττα κατά την διάρκεια του τριχρόνου εμφυλίου πολέμου. Ας δούμε όμως επιγραμματικά ποιο ήταν το περιεχόμενο των τριών αυτών συμφωνιών.

Το συνέδριο του Λιβάνου έγινε το Μάιο του 1944 με σκοπό την πραγματοποίηση της "γενικής εθνικής ενότητας" και τον σχηματισμό μιας αντίστοιχης κυβέρνησης. Πραγματικό στόχο όμως είχε από πλευράς των Άγγλων και των ελληνικών αστικών δυνάμεων, να εγκλωβίσουν και να θέσουν υπό έλεγχο την τεράστια δύναμη της Αριστεράς στην Ελλάδα.

Η συμφωνία που υπεγράφη στο Λίβανο ήταν μια σαφή ήττα για το ΕΑΜ καθότι δεν αναγνωρίζεται η αντίσταση, δεν καταγγέλλονται τα τάγματα ασφαλείας, σηματοποιείται η

6 ΑΠΡΙΛΗ 1812: Γεννιέται ο ρώσος επαναστάτης και θεωρητικός του κινήματος των ναρόντικων, Αλ. Χέρτεν

6 ΑΠΡΙΛΗ 1981: Προλεταριακή εξέγερση στο Βrixton του Λονδίνου

7 ΑΠΡΙΛΗ 1772: Γεννιέται ο μεγάλος οραματιστής και υμνητής της ελευθερίας Charles Fourier.

8 ΑΠΡΙΛΗ 1919: Ανακηρύσσεται η δημοκρατία των εργατικών συμβουλίων της Βαυαρίας.

8 ΑΠΡΙΛΗ 1992: Πεθαίνει ο Χρήστος Κωνσταντινίδης. Κεντρική μορφή του σύγχρονου ελληνικού αναρχικού κινήματος, με αποφασιστική συμβολή, μεταξύ άλλων στις εκδόσεις Διεθνής Βιβλιοθήκη και το περιοδικό Πεζοδρόμιο.

9 ΑΠΡΙΛΗ 1821: Γεννιέται ο Charles Baudelaire.

10 ΑΠΡΙΛΗ 1919: Δολοφονείται ο Εμιλίανο Ζαπάτα.

11 ΑΠΡΙΛΗ 1968: Απόπειρα δολοφονίας του Ρούντι Ντούτσκε (ηγετικής μορφής της γερμανικής νέας αριστεράς) από νεοναζί.

12 ΑΠΡΙΛΗ 1918: Ο κόκκινος στρατός επιτίθεται στα γραφεία και τα στέκια των αναρχικών στη Μόσχα.

Το αλληλοφάγωμα των εθνών-κρατών

Τα αρπακτικά καπιταλιστικά μοντέλα που ληστεύουν τον πλανήτη από τη γέννησή τους είναι η αιτία της κακοδιαμονίας των λαών σήμερα. Όλα γενικώς τ'α έθνη-κράτη στοχεύουν στην αρπακτική πολιτική μεταξύ τους: να αρπάξουν το έδαφος και τον πλούτο των άλλων ή να εισχωρήσουν τα κεφάλαιά τους και να τα υποδουλώσουν στην οικονομική πολιτική τους.

Ο πρώτος παγκόσμιος πόλεμος που ξεκίνησε η Αντάντ με την αγγλογαλλική συμμαχία το 1914, για το άρπαγμα των περιοχών της υπό διάλυση τουρκικής αυτοκρατορίας (άλλη αυτή παλιά ληστοσυμμαχία), είχε προσλάβει και την Ελλάδα στη συμμαχία της για την μοιρασιά της λείας μετά τη νίκη τους. Είχαν υποσχεθεί στην Ελλάδα του Βενιζέλου, που ήταν όργανό τους, να παραχωρήσουν σ' αυτόν τα παράλια της Μικράς Ασίας μέχρι το νομό Αϊδινίου, που κατοικούσαν από ελληνικούς πληθυσμούς ως επί το πλείστον. Έτσι και οι έλληνες κά-ναν ιμπεριαλιστικό πόλεμο για να αποσπάσουν από τους σούπερ-ιμπεριαλιστές τούρκους τις περιοχές αυτές. Θα πείτε τώρα, πως ήταν ελληνικές. Ναι, ήταν αποικίες ελληνικές που είχαν αρπαχτεί και αυτές από άλλους λαούς τότες, από φοίνικες, βαβυλώνιους, κλπ. - λαούς που εξαφανίστηκαν.

Έτσι λοιπόν έγινε η μεγάλη Ελλάδα με τον Βενιζέλο που την έκαμε των πέντε ηπειρών και θαλασσών και με τους βαλκανικούς πολέμους το 1912-14 καγχαζαμε για τα κατορθώματά του για να σπαρθούν μετά τα κόκκαλα του μικρασιατικού αρμενικού και θρακικού πληθυσμού και με τη βοήθεια των μεγάλων μας συμμάχων, τότες, στη μικρασιατική καταστροφή του 1922 (ας σημειωθεί πως ο γράφων είναι θύμα δύο πολέμων και δύο ξεριζωμών από την Μικρά Ασία).

Έτσι στη μοιρασιά το 1914, πήρε η Ιταλία τα Δωδεκάνησα και τις βραχονησίδες, σαν σύμμαχος της Αντάντ και μάλιστα ήταν η πιο αδικημένη στη μοιρασιά. Στον δεύτερο όμως ιμπεριαλιστικό πόλεμο, η Ιταλία, επειδή ήταν στο μπλοκ του Άξονα, έχασε τα Δωδεκάνησα και τα δώσανε στην Ελλάδα που ήταν στο συμμαχικό μπλοκ των αγγλοαμερικάνων. "Και πολέμησαν οι έλληνες σαν ήρωες", όπως λέγει ο Τσώρτσιλ, ο αρχιχασάπης αυτός, "και οι ήρωες πολεμούν σαν έλληνες". Ακόμα έλεγαν οι σύμμαχοί μας Άγγλοι πως αν θέλεις το βαρκάκι σου να πάγει σ' όν στον προορισμό του, βάλτο στην αγγλική νηοπομπή για προστασία.

Σήμερα η ξεδοντιασμένη γηραιά Αλβιών με τον πρωθυπουργό της Μείτζορ βάζει το βέτο της σ' απόφαση της Ευρωπαϊκής Ένωσης και θέλει να αναγνωριστεί η χρηματοδότηση της Τουρκίας, γιατί σήμερα η Τουρκία των 60-70 ε-

κατομμυρίων είναι μια τεράστια αγορά και έχει πολλούς υποστηρικτές, προ πάντων, γερμανούς, κλπ. Γι' αυτό και οι επεκτατικές της βλέψεις αυξήθηκαν, ονειρεύεται τη χαμένη της αυτοκρατορία - παλιά μας τέχνη κόσκινο. Πρόσφατα οι νεόκοποι πολιτικοί Έβερτ, Σαμαράς, Παπανδρέου λένε πως δεν διεκδικούν τίποτε τις άλλες ο Έβερτ μίλησε για αλύτρωτες πατρίδες που θα τις λυτρώσει... όταν θα γίνει κυβερνήτης. Ήθελα να ει-δώ τον κωλαράκο τους αυτών των πολιτικών που δεν έζησαν στο πε-ταί τους πολέμους, διωγμούς, ξεριζωμούς, ξεριζωμούς των λαών από τα εδάφη τους, ούτε ακόμα τους συγκινούν δράματα σαν αυτό στο Σεράγεβο της Γιουγκοσλαβίας, κλπ.

Ακόμη μιλούν για το μακεδονικό. Να δούμε επιτέλους πώς θα βαπτίσουν το νεογέννητο κράτος, θα του δώσουν όνομα οι στενοκέφαλοι που μας κυβερνούν; Τους ερωτούμε πώς μπορούν οι έλληνες της Μικράς Ασίας σήμερα να αρνηθούν ότι η καταγωγή τους δεν είναι από την Μικρά Ασία; Γιατί λοιπόν ζητούν από τους σλαβομακεδόνες να αρνηθούν ότι είναι μακεδόνες; Βέβαια αυτοί ήρθαν στην Μακεδονία τον 5ο αιώνα, όπως γράφει η ιστορία, οι έλληνες είχαν αρπάξει πρωύτερα αυτή την περιοχή. Μετά τους διαμέλισαν τους σλαβομακεδόνες από τα εδάφη της Μακεδονίας, η Ελλάδα πήρε το μεγαλύτερο τμήμα της Μακεδονίας του Αιγαίου, η Βουλγαρία πήρε το κομμάτι της Μακεδονίας του Πιρίν, η Σερβία πήρε την περιοχή των Σκοπίων, που όλα αυτά μια περίοδο τα είχε αρπάξει η οθωμανική Τουρκία πιο πριν. Είναι η ίδια περίπτωση με την Μικρά Ασία που είχαν προτεραιότητα οι έλληνες αποικιοκράτες, μετά ήρθαν οι τούρκοι - βλέπετε, η σπείρα ακολουθεί το ίδιο αρπακτικό ιμπεριαλιστικό παιχνίδι, γενικώς όλοι είναι λερωμένοι, κανείς δεν έχει τίτλους ιδιοκτησίας πάνω στον πλανήτη, η δύναμη του ισχυρότερου τα ρυθμίζει όλα.

Το Αιγαίο, λένε, είναι ελληνικό - οι τούρκοι τα δικά τους. Το Αιγαίο ανήκει στους λαούς που το κατοικούν, στα ψάρια και στις χελώνες, τουλάχιστον σήμερα, μεθαύριο

μπορεί να το αρπάξουν άλλοι πιο δυνατοί, βλέπετε έχει αρκετό πετρέλαιο ο πύθμενας του, όλοι το λαχταρούν. Αυτό το αρπακτικό παιχνίδι γινόταν, γίνεται και θα γίνεται εφόσον τους λαούς αυτούς τους διευθύνει αυτή η αρπακτική φιλοπόλεμη σπείρα, σπέρνοντας τα κόκκαλα των λαών.

Η ανθρωπότητα θα ευτυχήσει όταν η σπείρα αυτή εκλείψει. Ο πλανήτης έχει πολλές εκτάσεις να ζήσουν και άλλα πολλά δισεκατομμύρια άνθρωποι, αρκεί να εκλείψουν οι πόλεμοι και οι πασσάλιοι-σύνορα από τον πλανήτη και να επικρατήσει η συναδέλφωση των λαών, αφού προηγουμένως ξεριζωθεί το καπιταλιστικό μοντέλο για μια παγκόσμια πραγματική ειρήνη όλων των λαών.

Μάρτης 1996
Μπαρμπα Γιάννης

Πώς μας γαλβάνιζαν τα μυαλά στα δημοτικά σχολεία

1. Όταν ο Βενιζέλος ήταν όργανο της Αντάντ (1919-'20):

Ποιός νά 'ναι αυτός που μας θωρεί δαφνοστεφανωμένος με τη ματιά τη λαμπερή, ο πολυδοξασμένος; Είναι ο Θεός Αγγελος, του γένους ο Σωτήρ μας, το ένδοξο κρητικόπουλο, ο Ελευθερωτής μας κ.λ.π.

2. Όταν έπεσε ο Βενιζέλος στις εκλογές του 1920, επικράτησε ο Κωνσταντίνος κι άλλαξε η πλάκα:

Έλα και καβαλίκεψε γιατί έφθασε η ώρα, γιατί εσένα καρτερεί όλος ο κόσμος τώρα, δωδέκατε, ατρόμητε και στρατηλάτα ζήθι και πρόβαλε εις τον εχθρόν τ'α-σπιδωμένα στήθη, να γκρεμισθεί ο μιναρές, να πέσουν τα τεμένη, κι ο τούρκος πια υπόδουλος στον έλληνα να μένει. Εμπρός, βάδιζε αρχηγέ, μαζί σου είμαστε όλοι, να πέσουμε εμείς για σε κι εσύ να μπεις στην Πόλη.

3. Και για τους βούλγαρους: Δεν μας τρομάζουν πυρκαγιές, σκορπάτε ανεμοζάλη, γιατί πατρίδα έχουμε ακόμα πιο μεγάλη. Έχομεν αίμα ελληνικό π' ολούθεν θε ν' απλώνει, κι αυτό νερό δεν γίνεται, κι αν γίνει δε θολώνει. Σεις αν μπορείτε δείξτε μας, πόθεν κρατάει η γεννιά σας; Από Αλεξάνδρους, Περικλή; Για

πείτε τη γεννιά σας. Είναι η γεννιά σας ξακουστή, αρκουδιάρει πρώτοι, και γυφτουριό με κόσκινα, η λέρα της Ευρώπης. Εμείς τα δόλια γράμματα, της μούσας το δοξάρι. Νταούλι, ντέφι, ποιός κτυπά; Οι ένδοξοι βουλγάροι, που μόνο για τη ράχη τους τούς πρέπει το σαμάρι.

Λίγα λόγια για τον μπαρμπα Γιάννη...

Ο Γιάννης Ταμτάκος έφτασε στην Ελλάδα πρόσφυγας από τη μικρασία. Εργάτης από τα παιδικά του χρόνια, γρήγορα αναπτύσσει μαχητική συνδικαλιστική δράση. Έρχεται σε επαφή με την ομάδα του Άγι Στίνα, μια ομαδοποίηση αντισταλινικών, συμβουλιικών κομμουνιστών ("τροτσκιστών"), στην οποία συμμετείχαν και ο Κορνήλιος Καστοριάδης και ο Αντρέας Παπανδρέου (ο οποίος βέβαια δεν παρέλειψε στη συνέχεια να καρφώσει τους συντρόφους του στην ασφάλεια για να σώσει ο ίδιος το τομάρι του). Ο μπαρμπα-Γιάννης αποτελεί πρότυπο αγωνιστή εργάτη ανάμεσα στους τσαγκαράδες. Διώξεις, φυλακίσεις, απολύσεις... Κατά τη διάρκεια μιας βίαιης συμπλοκής με την αστυνομία, τραυματίζεται από πυροβολισμό στο πρόσωπο. Το Μάη του 1936 είναι μέλος της κλαδικής απεργιακής επιτροπής των τσαγκαράδων κατά τη διάρκεια της εργατικής εξέγερσης που ξέσπασε μετά τη δολοφονία δώδεκα απεργών και τελικά ηττήθηκε, προδομένη από τους σταλινικούς, τη στιγμή που οι εργάτες είχαν καταλάβει αστυνομικά τμήματα και είχαν δημιουργήσει πολιτοφυλακές. Ο μπαρμπα-Γιάννης είναι ένας από τους πενήντα που παραπέμπονται στο στρατοδικείο για την εξέγερση. Κρατούμενος την περίοδο της δικτατορίας του Μεταξά, παραδίδεται, μαζί με τους υπόλοιπους πολιτικούς κρατούμενους, στις κατοχικές δυνάμεις. Στις αρχές του '42, μεταφέρεται, μαζί με άλλους κρατούμενους από την Ακροναυπλία, τη Γαύδο και τη Φολέγανδρο, στο "Μεταγωγών" του Πειραιά, από όπου καταφέρνει να δραπέτευσει. Το Φθινόπωρο του '42 (στο μεταξύ έχει δραπέτευσει και ο Στίνας), επανασυνγκροτείται σε μια γιάφκα στην Αθήνα η "Κομμουνιστική Διεθνιστική Ένωση". Στην αρχή αποτελείται από μία χούφτα αγωνιστές, όλοι τους δραπέτες. Ο μπαρμπα-Γιάννης και ο Στίνας δουλεύουν όλη τη νύχτα στον πολύγραφο για να εκτυπώσουν την πρώτη προκήρυξη της ομάδας. Σύντομα, στους τοίχους και στα φείγ-βολάν εμφανίζονται τα συνθήματα "Ζήτω η παγκόσμια σοσιαλιστική επανάσταση!", "Υπεύθυνος για την ανθρωποσφαγή, την ερήμωση και το χάος είναι ο λόγος ο καπιταλισμός και όχι η μία μόνον μεριά του", "Συναδέλφωση όλων των λαών και των στρατιωτών εναντίον των δυνάμεων που ματοκυλάν τους λαούς", "Συναδέλφωση ελλήνων εργατών με τους γερμανούς και ιταλούς στρατιώτες στην κοινή πάλη για το σοσιαλισμό", "Η εθνική ενότητα δεν είναι τίποτε άλλο από την υποταγή των εργατών στους εκμεταλλευτές τους", "Μόνο η ανατροπή του καπιταλισμού θα εξασφαλίσει την ειρήνη του κόσμου". Αντίθετα με το ΚΚΕ, που επιλέγει την εθνική ενότητα και την άμυνα της πατρίδας, οι διεθνιστές κομμουνιστές μιλάν για μετατροπή του εθνικού πολέμου σε ταξικό και επανάσταση. Σύντομα η οργάνωση καταφέρνει να βρει και χειροκίνητο πιεστήριο και εκδίδει την εφημερίδα της, το "Εργατικό Μέτωπο", που κυκλοφορεί παράνομα στην Αθήνα, τον Πειραιά και τη Θεσσαλονίκη. Νέα μέλη προστίθενται στην ομάδα και η δράση της πολλαπλασιάζεται. Γρήγορα όμως βρίσκονται αντιμέτωπη με την ΟΠΛΑ (Οργάνωση Προστασίας Λαϊκών Αγωνιστών), τη μυστική αστυνομία του ΚΚΕ. Οι διαφωνούντες εκκαθαρίζονται. Μαχαρώματα στη γωνία του δρόμου, καρφώματα στη Γκεστάπο. Κατά τη διάρκεια των Δεκεμβριανών δολοφονούνται από τους σταλινικούς δεκάδες αρχειομαρξιστές, σταλινικοί, τροτσκιστές, μαζί τους και οι ελάχιστοι εναπομείναντες αναρχικοί. Κατά τη διάρκεια του εμφύλιου, οι εκκαθαρίσεις ολοκληρώνονται, συχνά με πραγματικά φρικαστικό τρόπο και μετά από παραδειγματικά βασανιστήρια. Η γραμμή του πατερούλη Στάλιν έχει επιβληθεί...

Από την άλλη μεριά, ήδη από το 1945, με τις παρεμβάσεις του Καστοριάδη, η ομάδα των διεθνιστών κομμουνιστών έρχεται σε ρήξη με τους τροτσκιστές και την 4η Διεθνή. Οδηγούνται πλέον σε μια πολιτική κοσμοθεωρία που πλησιάζει όλο και περισσότερο τον ελευθεριακό κομμουνισμό. Ωστόσο ελάχιστοι έχουν απομείνει ζωντανοί... Ο Καστοριάδης συνεισφέρει αποφασιστικά στη διαμόρφωση της σύγχρονης ανατρεπτικής σκέψης, μέσα από τη δουλειά του στην ομάδα "Σοσιαλισμός ή Βαραβρότητα" στη Γαλλία. Ο Στίνας αρθρογραφεί στο "Νέο Ξεκίνημα" και γράφει βιβλία για τα χαρακτηριστικά του κρατικού καπιταλισμού. Ο μπαρμπα-Γιάννης γράφει μερικά άρθρα με το ψευδώνυμο Γ. Βέργης και για μεγάλο χρονικό διάστημα δουλεύει σε μετανάστες στο εξωτερικό. Με την επανεμφάνιση των αναρχικών στην Ελλάδα, τόσο ο Στίνας όσο και ο μπαρμπα-Γιάννης έρχονται σε επαφή με διάφορες αναρχικές ομάδες και αναπτύσσουν κοινές δραστηριότητες. Ο Άγις Στίνας δεν υπάρχει πια, ο μπαρμπα-Γιάννης ο Ταμτάκος συνεχίζει να αποτελεί, (και ειδικά για τους συντρόφους της Θεσσαλονίκης όπου ζει), τη ζωντανή ιστορία ενός κινήματος που παρ' όλες τις αντιξοότητες δε σκύβει το κεφάλι και συνεχίζει να ορθώνει το πρόταγμα της κοινωνικής απελευθέρωσης, για μια κοινωνία χωρίς αφεντικά και δούλους, χωρίς εκμεταλλευτές και εκμεταλλευόμενους.

